

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

OCAK 2022

BÜLTENİ

"ÖNCE ÇOCUKLARIMIZI SAVUNUYORDUK, ŞİMDİ ONLARIN DÜŞÜNCELERİNİ"

**50 YILLIK TARİHSEL YÜRÜYÜŞÜN
KAVGADA SEBATIN**

**SEMBOLÜ ÖLÜMSÜZLERİMİZE
ŞAN OLSUN!**

GEÇİKMEYENLERE GEÇ BİR SÖYLEV

**Tarihten
Gelen
Soluğuydu...
Rehber de
O'ydu,
Delil de o...**

**Ufka
Bakarken
Öyküsüz
Değildiler ya,
Tutkuları
Bundandı...
Bir dağ
Başında
Suyunu
Stalingrad
Siperlerinden,
Suyunu
Şensi'ye
Yürüyen
Doksan bin
Savaşçının
Ellerinden
Alan
Çelikleşmiş
Yalnızlıklarıyla
Susuyor...
Onunla
Konuşuyor
Ve
Kendilerinden
Bir
Parça
Vermenin
Onuruyla
Bağlılarına
Vura vura
Ettikleri
Yeminle
Çoğalıyor
Çoğalıyor
Çoğalıyorlardı...**

ZAFERE MAHKUMUZ, BİZ KAZANACAĞIZ!

Bir sınıfın diğer sınıfı alt etmek, ezmek üzerinden kendisini var ettiği bir toplumsal düzenin içerisinde yaşıyoruz. Marks ve Engels'in "Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir" sözleriyle dikkat çektiikleri sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığı günümüzde tüm dünya halklarının bir avuç sömürücü asalağın egemenliği altında ezilmesiyle sürüyor. Sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçileri kendi çıkarları etrafında sömürmekten, burjuva devletlerle bu sömürüyü güçlendirmekten ve sistemleştirmekten, faşizmle işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini dizginlemekten geri durmuyor. Bu durum esasta, emperyalist-kapitalist sistemin krizlere mahkûm yapısını ayakta tutabilmesi açısından kaçınılmazdır.

Emperyalist kapitalizmin yapısal ve devrevi krizleri sürerken kriz; dünya halklarına sömürü, kan, gözyaşı, göç yolları olarak yansıyor. Emperyalist kapitalizmin krizinin dünya halklarına çıktısı sömürü biçiminde sürerken krizin diğer ve belirleyici yanını da derinleşen emperyalist rekabet oluşturuyor. Krize bağlı rekabetin temel eksenini ise pazar paylaşımı sorununun nasıl gerçekleşeceği belirliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin pazar sorunu ve paylaşım meselesi yeni biçimler alarak devam ederken emperyalistler arası dalaş da dünyanın dört bir yanında ağır ekonomik kriz, savaşlar ve savaşların yarattığı sonuçlar olarak yansımalarını buluyor. Emperyalist rekabet; Asya-Pasifik'ten, Ortadoğu ve Doğu Avrupa'ya uzanan genişçe bir alanda kızışırken ihtilafli bölgelerde vekaletle dayalı savaşlar da devam ediyor. Suriye, Kuzey Afrika, Yemen ve Ukrayna'da

devam eden savaşlar ve gerilimli durum bu rekabetin bir sonucu olarak sürüyor.

Emperyalist kapitalizmin koronavirüs ile artan krizi ve bunalımı yarı-feodal yarı sömürgelerde büyük fırtınalar halini alırken TC gibi kırılgan ve bağımlı ekonomik yapıya sahip ülkelerde ağır bir ekonomik çöküş yaşanıyor. Ekonomideki kriz siyasi kriz ile birleşerek sürerken emekçilere açlık, yoksulluk, zamlar ve ağır vergi yükü olarak dönüyor. Emperyalist sermaye, siyasi krizi ve bölgesel riskleri göz önüne alarak dışarıya kaçıyor. Yatırım ve kredi derecelendirme kuruluşları her değerlendirmesinde TC'yi "yatırım yapılamaz ülke" olarak gösteriyor. Döviz kurlarındaki ataklar kısmi bir denge yaşasa da enflasyondaki artışın önünü kesecek bir politika söz konusu değildir. Düşük faize dönük bir politikayla kurların dengelendiği söylene de esasta ucuz emek gücünü teşvik eden bir seyir izleniyor. Emperyalizme uşaklık temelinde şekillenen ekonomide krizin "çözümü" de yine emperyalizme uşaklığı pekiştirecek bir politika oluyor.

Ekonomik ve siyasi kriz tablosu buna bağlı zam kampanyaları ağır açlık ve sefalet koşullarını kitlelere dayatırken aynı zamanda bir tepkinin de birikmesine neden olmaktadır. Toplumsal gücü ve etkinliği azalan, emperyalist sermaye ile güvensizliği derinleşen AKP-MHP bloğunun yerine bir diğer faşist blok Millet İttifakı iktidara talip olduğunu söylüyor. Bu söylemlerini sandık ve seçime odaklayan faşist ittifak da yine kitlelerin biriken tepkisini seçimler ile dizginleme yönünde pozisyon alıyor. Türk hakim sınıfları ken-

di çıkarlarını garanti edecek bir biçimde hareket ederek sistem içi bir dönüşüm sürecini hedefliyor. Kitlelerin öfkesi sokağı işaret ederken yekpare tüm faşist ittifakların ısrarla seçimi işaret etmesi bu ortaklığın açık ifadesi.

Kitlelerde biriken öfke klikler arası çatışma ile de birleşerek AKP-MHP bloğunun faşist saldırganlığını büyütüyor. Faşist saldırganlıkla hem ekonomik-siyasi krizin görünmesini hem de kitlelerin öfkesinin ve isyanının sokağa taşınmasının önüne geçilmek isteniyor. Bu saldırı furyası; “geçinemiyoruz” diyerek sokağa çıkan emekçiler, “barınmıyoruz” diyen halk gençliği, “özgürlüğümüzü istiyoruz” diyen kadınlar, imhaya ve inkara karşı “diz çökmeyeceğiz” diyen Kürt ulusal mücadelesi gibi tüm toplumsal kesimlere yönelerek devam ediyor. Faşist diktatörlük “karşıt” her sesi baskı, gözaltı, tutuklama ve işkenceye tabi tutarak varlığını sürdürmeye, sömürü düzenini korumaya çalışıyor.

FAŞİZMİN HAPİSHANELERE SALDIRILARI SÜRÜYOR

Devrimci-demokratik mücadeleyi baskı altına almanın, dizginlemenin bir aracı olarak hapishaneler tarihten bugüne egemen sınıfın hizmetindedir. Bugün de hapishaneler, devrimci mücadelenin önemli bir mevziisi olarak varlığını sürdürürken faşist diktatörlüğün çok yönlü saldırı politikalarının hedefi olmaktadır. Faşizmin hapishanelerdeki tarihi kanlıdır. Geride bıraktığımız 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı bu kanlı tarihin en bilindik örneğidir. Hapishanelerde dört duvara meydan okuyan devrimci mücadeleyi dindirmek adına egemenler bir dizi faşist uygulamayı devreye koymuş bugün de yeni saldırılarla bu politikayı sürdürüyor.

İHD Hapishaneler Raporu'na göre Türkiye'de 2 Şubat 2021 tarihi itibarıyla 264 kapalı hapishane, 78 müstakil açık hapishane, 9 kadın kapalı, 7 kadın açık, 7 çocuk kapalı hapishane olmak üzere toplam 369 hapishane bulunuyor. Bu veriler egemenler nezdinde hapishanelerin toplumu sindirmede nasıl bir işlev gördüğünün kanıtı niteliğinde. Yine son yıllarda yapılan 40 yeni hapishane de faşizmin kitlelerden ve mücadeleden ne denli korktuğunu da gösteriyor.

Hakim sınıflar kendi sınıf çıkarları söz konusu olduğunda kendi “yasalarını” dahi nasıl çiğnediğini hapishaneler özgülünde çok açık görüyoruz. COVID-19 salgını bahane edilerek 7242 sayılı kanunla İnfaz Kanunu'nda yapılan değişiklik ile çıkarılan kısmi ve özel aflu on binlerce adli tutuklu tahliye edilirken politik tutsaklar bunun dışında tutuldu. Devlet tacizcileri, tecavüzcüleri, mafyayı, uyuşturucu tircilerini bu yasa ile affederken devrimci-demokrat ilerici tutsaklar üzerindeki tecrit, tredman, baskı ve hak gaspları salgın bahane edilerek derinleştirildi. Absürd gerekçelerle yapılan infaz yakmalarla devlet açık bir biçimde intikamcı yönünü çok açık gösterdi.

Bu süreçte politik tutsakların ağır mücadelelerle kazandığı bir dizi hak pandemi ve önlemler bahane edilerek gasp

edildi. Devrimci, ilerici yayınlar birçok hapishanede yasaklandı, açık görüşler engellendi. Tedavi hakları ağız içi arama dayatmaları ve ring uygulamaları nedeniyle sekteye uğratıldı. Zorunlu karantina uygulamaları adeta birer tecrit uygulamasına dönüştürüldü.

Karantinaya alınan tutsaklar; yalnız bırakılarak 2 haftaya varan sürelerde tecrit hücrelerinde ya da karantina birimine dönüştürülmüş avukat görüş odası gibi mekanlarda tutuluyor. Bu durum ağır hasta ve hasta tutsaklar için de geçerli bir durum. Özellikle sağlık durumları nedeniyle hastaneye sevkini isteyen tutsaklara ceza olarak uzun süreli karantinada bekletiliyor.

Yine COVID-19 ile mücadele adı altında tutsakların başta sosyal aktivite, spor, havalandırma, sohbet gibi pek çok hakkının gasp edildiğini biliyoruz. Bu haklar pek çok hapishanede gasp edilirken kullanılan hapishanelerde ise süreler oldukça kısa tutuluyor.

Hapishanelerdeki tutsaklara dönük saldırılar salt hak gasplarıyla sınırlı kalmamış hasta tutsakların bilinçli ve adım adım katledilmelerini hedefleyen “sessiz ölüm” politikalarıyla uygulanmaktadır. İnsan Hakları Derneği (İHD) verilerine göre Türkiye hapishanelerinde halen 604'ü ağır hasta olmak üzere toplam 1605 hasta tutsak bulunuyor. Bu oranın çok önemli bir kısmını da politik tutsaklar oluşturuyor. Bugün yüzlerce ağır hasta tutsak ölümle karşı karşıya olmalarına rağmen tahliye edilmiyor, Adli Tıp Kurumu (ATK) hasta tutsaklara dönük ölüme mahkum etme kararının başındaki kurum olarak işlev görüyor. 2020 yılında Adli Tıp Kurumu 1330 kişiye “hapishanede kalabilir” raporu verdi.

Ağır hasta tutsaklar Halil Güneş, Abdurrezzak Şuyur tahliye edilmeyip, tedavi hakları engellenerek hapishanede katledildiler. Vedat Erkmen sistematik tecrit ve baskı sonucu katledildi. Tarihi hapishanelere dönük katliam saldırılarıyla dolu olan devletin yeni saldırı konsepti tecrit ve sessiz ölümler olmuştur. Yine Garibe Gezer'de olduğu gibi ağır baskı, tecrit ve saldırılarla tutsaklar katledilirken “inti-har” denilerek katliamların üstü örtülmeye çalışılıyor. Aysel Tuğluk, Halil Güneş, Abdurrezzak Şuyur Mehmet Emin Özkan'la bir kez daha gündeme gelen hasta tutsaklar ve hapishanelerdeki ağır tecrit ve baskı koşullarına karşı mücadeleyi büyütme görevi ile karşı karşıyayız.

SINIRSIZ BİR DAVA İÇİN SINIRLI BİR YAŞAMI FEDA ETMEK

“Bazı ölümler vardır, tüy kadar hafif! Bazı ölümler vardır, Tay Dağı kadar yüce!” (Mao Zedung)

Sınırsız, sömürsüz, eşit ve özgür bir gelecek için feda edilen yaşam Mao'nun deyimiyle Tay Dağı kadar yücedir. Ölümsüzleşenlerimiz yaşamları ve ölümleriyle, mücadele-

leri ve anılarıyla işte Tay Dağı gibi önümüzde duruyor bize rehberlik ediyorlar. “Devrim, bir akşam yemeği değildir. Bir edebi olay değildir. Bir resim ya da işleme değildir. Zarafet ya da incelikle yapılamaz. Devrim, bir şiddet eylemidir” diyordu Başkan Mao, bu şiddet eylemi aynı zamanda ağır bedeller ödenerek yürünen devrim yolunu gösteriyor. Devrim mücadelesinin bizimki gibi ülkelerde baştan sona silahlı mücadele ile yürütülmesi gerçekliği aynı zamanda faşizmin ağır bir saldırı ve imha savaşını da getirmektedir. Silahlı mücadele yürüten tüm örgütler bu imha savaşından etkilenmektedir. Gerilla alanları kimyasallarla, kazan bombalarıyla bombalanmakta, binlerce kişiden oluşan asker gücü ile kuşatılmakta imha ile teslimiyet dayatılmaktadır. “Bitirdik, bitiriyoruz” yaygarasına karşı son sözün direnenlere ait olduğunu görüyoruz. “Her bitirdik” denildiğinde halkın mücadelesi yeşermekte, umut ve kararlılıkla direniş sürmektedir.

Devrim mücadelesi bu yolda şehit düşenlerin mirası ve ölümsüz anılarıyla sürüyor. Bu anlamıyla ölümsüzleşen yoldaşlarımız ölümleri ve yaşamlarıyla mücadele tarihimizde birer anıt olarak dikilmişlerdir.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımız halka ve insanlığın kurtuluş mücadelesine bağlılığın en yüce örnekleriyle doldurmuşlardır yaşamlarını. Onlar köleliğe baş kaldıran Spartaküs’ten, burjuvaziye karşı mücadeleyi bayraklaştıran Paris komünarlarına uzanan insanlık tarihinde birer onur abidesi olarak bilincimizdedirler. O anlamıyla yaşamları ve anıları sıradan değil müstesnadır.

Onlar eşitlik ve özgürlük kavgasının ancak mücadele ile zafere ulaşacağını, devrim kervanının bu bilinçle güçlenebileceğinden hareketle kavgaya atılmışlardır. Bu bilinç, köklü kopuşlarla, köhneyi yıkararak, proleter ideolojiyi kuşanarak, çelikleşen bir bilinçle özgürlük ve eşitlik kavgasını sürdürdüler. Bu bilincin yansımaları şehitlerimizin yaşamlarıyla somutluk kazanmıştır.

Bu bilinç; 90 gün işkencede kalan komünist önder İbrahim Kaypakaya’nın “ser verip sır vermeyen” bilincidir.

Son mermisine kadar düşmanla çatıştıktan sonra silahını “partinin değeridir düşmanın eline geçemez” diyerek kıran Ahmet Muharrem Çiçek’in bilincidir.

Elinde kırma ile Vartnik’te jandarma müfrezesinin karşısına yoldaşlarını korumak için canı pahasına dikilen Ali Haydar Yıldız’ın bilincidir.

İşkenceli sorgulara karşı partisinin ve devrimin sloganları-

nı haykıran Özgüç Yalçın’ın bilincidir.

En zor şartlara rağmen örgüt çizgisini koruyan ve geliştiren Süleyman Cihan, Kazım Çelik, Mehmet Demirdağ’ın bilincidir.

Teslimiyetin, savaş ve parti kaçkınılığının, tasfiyeciliğin dayatıldığı koşullarda mücadeleyi tereddütsüz sürdüren, “bitirdik” diyenlere karşı “buradayız” diyerek silah elde ölümsüzleşen Hasan Ataş, Fadime Çakıl, Erol Volkan İldem, Ali Kemal Yılmaz, Gökçe Kurban, Ferdi Tosun ve Cumhuriyet Okutmuş yoldaşların bilincidir.

Proletarya Partisi’nin kuruluşundan bugüne dört genel sekreterini, yüzlerce kadro, üye ve militanını faşist diktatörlüğe karşı yürütülen savaşta şehit verdi. Yüz-

lercesi işkencelerden geçti, yaralandı, gazi oldu. Ocak ayı başta dünya ve coğrafyamızda süren devrim mücadelesinin

önemli kadrolarının ölümsüzleştiği bir tarih olması bakımından yarım

asırdır sürdürdüğümüz mücadelede şehitlerimizi daha güçlü andığımız özgün bir aydır. Ekim

Devrimi’nin büyük önderi Lenin bu ayda ölümsüzleşmiştir. Yine

Alman komünist önderler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht bu ayda katledilmişlerdir. Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı Karadeniz’de faşist

Kemalist diktatörlük tarafından bu ayda boğularak katledildiler. M. Suphi sonrası 50

yıllık suskunluğu sona erdiren Proletarya Partisi’nin önemli iki kadrosu Meral Yakar ve Ali Haydar Yıldız bu ay içerisinde ölümsüzlüğe yürümüşlerdir. Bu anlamıyla

mücadelede evlatlarını kaybederek en ağır bedelleri ödeyen biz şehit ve tutsak aileleri için Ocak ayı önce evladımız dediğimiz sonrasında yoldaşlarımız olan ölümsüzleşenlerimizden daha güçlü öğrendiğimiz, mücadeleye bu bilinçle

daha güçlü atılmayı önümüze koyan bir süreçtir. Evlatlarımız, yoldaşlarımız şehit düşmeyi, tutsaklığı göze alarak özgürlüğün ve eşitliğin ancak mücadele ile kazanılacağını bizlere gösterdiler. Bizi sefalete, açlığa sömürüye mahkum eden bu köhne düzene karşı örgütlenmekten ve mücadele

etmekten başka çaremiz olmadığını yaşam pratikleriyle bizlere gösteren ölümsüzleşenlerimizden öğrenelim. Ocak ayı içerisinde şehit yoldaşlarımızın ailelerini ve mezarlarını ziyaret edelim. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri örgüt- lülüğü olarak bu süreçte ailelerimizi ocak ayı vesilesiyle

mücadelemizin parçası haline getirme bilinciyle hareket edeceğiz. İnsanlığın “bu sonuncu kavgasında” ölümsüzleşenlerimizden düşerken söyledikleri sözleri mücadelemizde bir kez daha haykıracağız: “Zafere Mahkumuz, Biz Kazanacağız!”

Ocak ayı başta dünya ve coğrafyamızda süren devrim mücadelesinin önemli kadrolarının ölümsüzleştiği bir tarih olması bakımından yarım asırdır sürdürdüğümüz mücadelede şehitlerimizi daha güçlü andığımız özgün bir aydır.

RÖPORTAJ

“Dün olduğu gibi bugün de çocuklarımıza, yoldaşlarımıza sahip çıkacağız”

Uzun bir dönemdir “önce çocuklarımızı savunuyor-duk, şimdi onların düşüncelerini” şiarıyla tutsak ve aile örgütlenmesi olarak mücadelesini sürdüren PSTA örgütlülüğünün tarihi, amaçları ve çalışmalarına dair bir PSTA faaliyetçisi ile röportaj gerçekleştirdik.

PSTA ne zaman kuruldu? Onu ortaya çıkaran tarihi ve politik koşullar neydi? Kısaca anlatır mısınız?

Aslında kendimizi kamuoyuna deklare etmeden önce de birçok çalışmamız vardı. Mücadele birçok alanda devam ettiği için devrimci tutsakları, cenazeleri sahiplenmek gerekiyordu. 1990’lı yıllarda ilk kurumumuzu açtık fakat o zamanki çalışmalarımız kadın derneği üzerinden yürüyordu. Sistemin dikkatini kısa sürede üstümüze çekti, derneğimiz basıldı, tutuklamalar oldu ve kapatıldı. Uzun süre dernek açamadık ama cenazelerimizi tutsaklarımızı sahiplenmekten vazgeçmedik. 7 Ekim Tuzla Şehitleri’nden sonra ciddi anlamda hem bir kuruma hem de bizi tam olarak ifade eden bir isme ihtiyaç duyuyorduk. Aileler olarak uzun toplantılardan sonra Partizan Şehit Tutsak Aileleri olarak alanlarda yerimizi aldık. Kamuoyuna kendimizi deklare ettik. Daha sonra üyelerimizi çoğaltmak için tüm aileleri kapsayan bir çalışma başlattık. Piknikler örgütledik, aylık bülten çıkardık. Ailelerin bizden beklediklerini öğrenmek için toplantılar düzenledik. Diğer devrimci kurumların aileleri ile ortak birliktelikler kurduk. Çalışmalarımız F tiplerinin ortaya çıkması ve ölüm oruçları, açlık grevlerinin başlamasıyla birlikte en üst seviyeye çıktı. Devletin bize yönelmesiyle birlikte tutuklanan arkadaşlarımız oldu fakat hiçbir şekilde onlara karşısında diz çökmeyerek örgütlenmemize devam ettik, ediyoruz.

Ülkemizde devletin saldırısı ve ona karşı tüm alanlarda direniş sürdükçe ailelerin örgütlenmesi de önemli bir ihtiyaç olarak varlığını korumaya devam edecektir. Bu mücadele de diğer mücadele alanları gibi kimi dönem gelişmiş ve büyümüş kimi dönem gerilemiş ve zayıflamıştır. PSTA olarak kayıp ailelerinin mücadelesi, hapishanelerde devrimci tutsakların sahiplenilmesi ve ölümsüzleşen evlatlarımızın sahiplenilmesi, onların mücadelesinin aktif birer savunucusu olmakla sınırlı kalmayarak bu mücadelenin parçası olmayı hedefledik. Bu hedefimiz bugün de varlığını koruyor. Ocak ayının son haftasında andığımız devrim ve komünizm şehitlerine dair etkinliklerimizi de bu amaca uygun olarak örgütleyeceğiz. 2022 yılında da bu çalışmamızı sadece ölümsüzleşen evlatlarımızı anmak için değil onların mücadelesini halka anlatmak ve mal etme hedefiyle örgütleyeceğiz.

Ailelerle iletişim kurarken ve mücadeleyi örgütlerken ne gibi zorluklar yaşıyorsunuz?

Evet birtakım zorluklar yaşıyoruz. Eğer çocuğu tutsaksa çocuğunu hapishaneden “kurtarma” adına panikle birçok yanlış adım atıyor. Biz ona ulaşana kadar özellikle devrimcilerle uzak bir aileyse siyasi davalara bakan avukat yerine, sıradan bir avukat buluyor, bu davranışı çocuğuna yarar değil zarar getiriyor, tutsak yakın zamanda tahliye olacakken uzun yıllarca hapishanede kalıyor. Aile tepkisini de bize gösteriyor. Bu durumlar yaşanmasın diye en erken bir şekilde aile ile irtibata geçiyoruz. Bazıları çocuğuna “terörist” diyerek öfkesini bize kusuyor oysaki “teröristler” dediği kendisi gibi yoksul ezilen ailelerin çocuğu, kiminin babası işçi ve işsiz, ev kadını, emekli yani halkların çocuğu. Biz her şeye karşı pes etmiyoruz, aileye sevgiyle yaklaşıyor sonunda da sıcak ilişkiler kuruyoruz.

Tutsak düşen ve ölümsüzleşenlerimizin ailelerinin çocuklarının mücadelesini sahiplenmeleri bilinçlenmeleri ile alakalıdır. Devletin gerek hapishanelerde gerekse de ölümsüzleşenlerimize dönük saldırılarında aileler önemli bir yerde duruyor. Bizim hedeflerimizden biri de ailelerimizi bilinçlendirmek ve örgütlemektir. Bunu başardığımızda devletin saldırılarına karşı daha güçlü yanıt olur ve çocuklarımızın mücadelesini layıkıyla savunmuş oluruz.

Son dönemde hapishanelerde pandemi ile birlikte kazanılmış hakların gaspı ve devrimci yurtsever tutsakların arka arkaya ölüm haberleri geliyor. Bu konuda nasıl bir mücadele hattı düşünüyorsunuz?

Hapishanelerde son dönem öne çıkan saldırıların başında infaz yakmalar ve hasta tutsakların ölüme terk edilmesi geliyor. Devlet tüm kurumlarıyla tutsakların haklarını gasp ediyor ve yine tüm kurumlarıyla tutsakların ölüme sürüküyor. Pandemi önlemleri kapsamında tutsakların kazanılmış tüm hakları gasp edilmiş ve adeta tecrit içinde tecrit yaşatılmaktadır. Bu kapsamlı saldırıların geri püskürtülmesi ve kazanılmış hakların korunması için ortak mücadelenin örgütlenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu konuda bizim de bileşeni olduğumuz Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi’nin aktif bir parçası olarak çalışmalarımızı örgütleyeceğiz. Bugüne kadar örgütlediğimiz çeşitli eylem ve etkinliklerle tutsakların dışardaki sesi olmaya çalışıyoruz ve çağırıyoruz.

Son söz olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Dün olduğu gibi bugün de çocuklarımıza, yoldaşlarımıza sahip çıkacağız. Zindanlardaki tutsaklar, dağlardaki şahanlar ve mücadele içindeki devrimciler hepsi bizim çocuklarımız, geleceğimiz, onları sahiplenmekten vazgeçmiyoruz. Tüm şehit, tutsak ailelerini PSTA’yı sahiplenmeye, çocuklarının sesi olmaya davet ediyoruz.

KISA BİR MERHABANIN MÜCADELE SÜRDÜKÇE BİTMEMEYİ ETKİSİ

Yoldaş ile ilk karşılaştığımda genç görünümü ile sakin, olgun ve mütevazî duruşu arasında nedense bir çelişki olduğu düşüncesi oluştu bende. Ama aynı zamanda çok yakından tanıyormuşum gibi çok güçlü bir duygu sardı ruhumu. Yanında tanıdığım bir yoldaşın olması ve elbette içinden geçtiğimiz sürecin de bu duygunun oluşmasında etkisi vardı. Nubar yoldaşın sıradan ve kimliğini açık etmemek için oldukça sınırlı ilişkisi ve davranışı aynı zamanda çok belirgin bir gizem katıyordu. Birlikte geçirdiğimiz saatler boyunca yaşadıklarımız, oluşan tedirginlikler, kaygı ve durum zıt kutuplarda dolaşan duyguları yaşatıyordu hepimize. Ancak Nubar yoldaş tüm bu ortamda sakinliğini gözden kaçırmayacak şekilde koruyordu. Bu kısa görev başarıyla tamamlanırken, bu aynı zamanda yoldaşlarla vedalaşma zamanı demektir. Tekrardan görüşme olasılığı da vardı, koşullardan dolayı yoldaşlarla vedalaşırken sarılma imkânı olamamıştı, hâlâ üzüntüyle anımsarım o anı.

Nubar yoldaş tekrar görebilmem için birkaç yıl geçmesi gerekti. O yıllar Parti'nin sağ tasfiyeci hizip sürecini geride bıraktığı, bir badireyi daha atlattığı bir dönemece de denk geliyordu. Ancak aynı zamanda ağır bir süreci karşıladığı bir döneme de girmişti. Bu süre zarfında sağ tasfiyeci hizbin parti ilkelerini ayakları altına aldığı, her türlü deşifreye giriştiği ve Nubar yoldaş hakkında dedikoduların yapıldığı, adeta tüm kitlemizin onu giyabında tanınmasını sağladığı bir süreçti.

Bende adeta yoldaş bu süre zarfında tanıdım! Kısa zaman diliminde geçirdiğimiz anılar ise yüzümde sevgi dolu bir tebessüm oluşmasına neden oluyordu. Genç denilen yoldaşın aslında geride bıraktığı uzun, zorlu, çetrefilli mücadele yılları vardı. Aynı zamanda onu tanıyan herkesin onun esprili hikâyelerinden bahsetmesi, güçlü ve sarmalayan bir yapısı olduğunu gösteriyordu. Partinin hizipçiler tarafından ortaya serilen tartışma belgeleri de herkesin elindeydi. Bu illegal bir partinin, Bolşevik bir partinin canını okumak anlamına geliyordu. Zaten hizipçi yaklaşımın en çok hedef aldığı Parti, onun önderlik çizgisi, komünist hedefleri ve değerleri değil miydi? Nubar yoldaşın da bu süreçte yazdığı değerlendirmeye özel bir ilgi oluşturmuş ve dikkat çekmişti.

Yine bir fırsat olmuş, koşullar gelişmiş ve Nubar yoldaş, yanındaki yoldaşları görme heyecanını yaşama fırsatım olmuştu. O duygu çok güçlü bir akım gibi, yaşanan en baskın

duygu "bir an önce gelsin o an" sabırsızlığı oluyor. Yaşadığım duyguları nasıl tarif etmeliyim bilemedim O anların her karesini anımsadığımda, kararlılık, netlik, mücadelemizin doğruluğu ve güven oluşturur bende.

Diğer yoldaşlarla birlikte buluşmuştuk. Gözlerim tabii ilk önce yoldaşa kilitlendi. Yoldaşa fiziksel olarak bir değişim yoktu, yüzünde geride bıraktığımız ve aynı zamanda başlayan yeni sürecin ağırlığının yansıması vardı. Oldukça neşeli bir karşılaşmanın ve sohbetin içinde bulmuştum kendimi. Birbirini tanıyan, güven duyan, tamamlayan yoldaşlar grubunun insandaki tüm heyecanın adeta coşku ve sevince bürünmesini sağlayan bir sohbet ortamı... Nubar yoldaş tüm diğer yoldaşlara şakayla karışık takılıyor, ölümün eşliğinde dönülen olaylar tatlı iğnelerle gelen eleştirilerle onda etkili ve keyifli bir sohbe dönüyordu. Sanırım şahit olduğum en güzel şakalaşmalar, en keyifli sohbetlerden birisi gerçekleşmişti. Ölümsüzleşen yoldaşları anlattığında, yoldaşlara dair hakimiyetini hissettiriyordu. Zira anlattığı yoldaşların hangi yönünü öne çıkaracağını anlattığı yoldaş nasıl kavratacağını çok iyi biliyordu. Sevgi dolu anlatımı ise anlattığı yoldaş yanında olsa sınıksız sarılıp, koklama duygusu yaratan türdendi.

Alanın ve sürecin zorluklarını bilince çıkarmış, mücadele de kararlı ve fedakâr, kavganın gerektirdiği en üst düzeyde fedakarlığı gülümseyerek karşılayan yoldaşlarla o anı paylaşmak, bana hem güven vermişti hem de utandırmış ve eksikliklerimin yüzüme neden olmuştu. Her anı değerlendirmeye çalışıyordum, bu anların çok kıymetli olduğunun farkındaydım. Yaşanan süreci, ağır bedellerimizi tartışırken, kendine güvenen ve aynı zamanda omuzladıkları sorumluluğun ağırlığını taşıyan o duruşu, tutumu ve samimiyeti unutmak, yüzlerine yayılmış o gülümseyişleri unutmak olanaklı değildir.

Ayrılık vakti gelmişti, o kısa zaman içerisinde birbirinden değerli paylaşımlar gerçekleşmişti benim için. Yoldaşları bir daha göremeyeceğim ihtimalini düşünerek, bu defa sınıksız sarıldım hatta sarmaladım, duygulanmamak için kendimi zorladım ve ayrılık sanki bir daha asla görüşme gerçekliğinin ağırlığıyla yüklüydü. Önderi sınıf bilincini bu mertebeye yaşayan yansıtan Nubar yoldaş kısa da olsa tanımak, mücadelede bana katılmış en büyük değerlerden biridir.

2020 Eylül, Ekim ve Kasım aylarında peş peşe ölümsüzleştiklerine dair haberi geldiğinde, düne kadar onlarla birlikte yaşadığım heyecan ve sabırsızlık acı ile yer değiştirmişti. Derin, sarsıcı ve ancak mücadeleyi büyüterek tamir edilecek bir acı. Onlarla birçok paylaşımı olan yoldaşlarla karşılaştığımda acılarını tekrardan daha derinden yaşıyorum.

Yokluklarında oluşan boşluğu ve ağırlığı daha fazla hissediyorum. Her yoldaşın bıraktığı izleri ve yarattığı ve kattığı değerlere sahip çıkma bilinciyle tüm yoldaşları selamlıyorum.

HAPİSHANELERE DÖNÜK SALDIRILARA KARŞI TUTSAKLARIN SESİ OLALIM!

SINIRLI BİR YAŞAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

Hapishaneler, iki karşıt sınıfın en eşitsiz ve en dolaysız olarak karşı karşıya geldiği bir mücadele alanıdır. “Devletin en güçlü olduğu alan” olarak lanse edilen hapishanelerde, devrimci tutsaklar birçok kez bu saldırıları göğüslemiş, düşmanı kalesinde yenilgiye uğratmıştır. Bu alanda devrimci tutsaklar üretmek, ideolojilerine ve devrimci kişiliklerine bağlı kalarak bu mücadele alanını da kavga alanına dönüştürüyorlar.

Ülkemiz hapishaneler tarihi de devrimci mücadelenin, toplumsal muhalefetin yükselmesiyle doğru orantılıdır. Kitle hareketlerini katliamlarla, infazlarla bastırmaya çalışan devlet, gözaltı ve tutuklama terörünü her daim sürdürmektedir. Tutuklama terörü ve hapishanelere atma saldırısı devletin her dönem yoğun bir şekilde kullandığı en önemli araçlardan biridir.

Bugün içinde bulunduğumuz süreç de bu cümleleri doğrulamaktadır. Devlet, tutuklama terörünü en yoğun biçimde kullanmaktadır. Başta devrimci-komünistler ve Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere, toplumun tüm katmanları bu saldırı dalgasına maruz kalmaktadır. Sokakta röportaj verenler ya da röportajı yapanlar, kâğıt toplayan çekçekçiler, kayyum rektör istemeyen öğrenciler, hayatlarına sahip çıkan kadınlar, haklarını isteyen emekçiler, yaşam alanlarını savunan çevreciler, evlerini yıktırmayan yoksullar... Tüm halk katmanlarının yer alabildiği bu uzun liste bizlere devletin en ufak bir başkaldırıdan dahi korktuğunu göstermektedir.

Krizler sarmalında öfkeyle dolup taşan kitlelerin en ufak talebi polis-asker zoruyla bastırılmakta, hedef gösterilmekte ve tutuklama terörüyle kontrol altına alınmaya çalışılmaktadır.

Her dönem katliamlarla, baskılarla kontrol altına alınmaya çalışılan hapishanelerde pandemiyle birlikte hak gaspları doruk noktasına ulaşmıştır. Tutsakların dışarıyla tüm iletişimi kesilmek istenmiş ve tecrit içerisinde tecrit uygulanmıştır. Son süreçte de hasta tutsaklar ölüme terk edilmiş ve devlet doğrudan infaz politikalarına yönelmiştir. Bu infaz politikaları sonucunda Garibe Gezer ve Vedat Erkmen katledilmiştir.

İNFAZ YAKMALAR BOYUTLANDI, HASTA TUTSAKLAR ÖLÜME TERK EDİLDİ

Son dönemde “iyi halli olmadığı” gerekçesiyle infaz yakma saldırıları da üst boyuta taşınırken, tutsakların tahliye şartları da hapishane yönetimlerinin keyfi kararlarına bırakıldı. Tredman politikalarının uygulayıcısı “gözlem kurulları” aracılığıyla tutsaklara “pişmanlık” dayatıldı. Görüştüğü, mektuplaştığı kişiler, okuduğu kitaplar, yazdığı dilekçeler, keyfi verilen disiplin cezaları ve “bağımsızlar koğuşu”na geçip geçmeme kararı dahi tutsağın “uygun halli” olmadığına gerekçe gösterilerek tahliyeleri engellendi. Hapishanelerde her türlü baskı, tecrit, işkence ve kötü muamele uygulamalarını artıran devlet, infaz yakma politikası ile açıktır ki içeri girenin dışarı çıkamadığı, hukukun hiçbir bi-

çimde işlemediği bir düzeni hâkim kılmaya çalışıyor

Yetmedi; tedbir adı altında getirilen yeni yasaklar, derinleştirilen tecrit ve tedman saldırıları, öncekinden katbekat daha fazlaştı; bu saldırılar ve keyfi uygulamalar bir yandan pandemi aracılığıyla meşrulaştırılmaya çalışılırken, bir yandan da bu durum sorgulanamaz kılındı. Bunlar da yetmezmiş gibi her gün yeni sürgün sevk, baskın ya da katletme haberleri duymaya devam ediyoruz.

HASTA TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

2021 yılı başında yürürlüğe giren yasayla hapishanelerde oluşturulan kurullar, politik tutsakların infazlarını yakmak için bahaneler üretiyor. Halay çekmek, türkü söylemek se-

bebiyle açılan disiplin soruşturmaları, tutsak edilmeden önce yapılan sosyal medya paylaşımları dahi infaz yakma gerekçesi olarak kullanılabilir. Her gün bir yenisine tanık olduğumuz onlarca örnek var ki, disiplin soruşturmaları ve infaz yakmalar artık sudan bahanelerle tutsaklar üzerinde birer cezalandırma aracına dönüştü, dönüşmeye de devam ediyor.

Hasta tutsakların tahliyeleri ya hastane ya Adli Tıp Kurumu (ATK) ya da savcılık engeline takılıyor. Hastanelerden tutsakların onca zorlukla alabildikleri raporlar çoğu zaman siyasi tutumla karar veren ATK tarafından kabul edilmiyor. Kabul edilse ve ATK raporu alınabilse dahi bu raporla verilmesi gereken tahliye kararı "toplum güvenliği bakımından tehlike" bahanesiyle uygulanmayabiliyor. Son 6 yılda, "veda" hakkı bile tanınmayan en az 103 tutsak hapishanede yaşamını yitirmişken "toplum güvenliği" bahanesiyle tutsakların canlarının "tehlikede" olduğu ortadadır.

Elbette saldırıların dozu bununla da sınırlı kalmadı; bu süreçte hasta tutsakların durumu daha da ağırlaşırken, birçoğunun hastane sevkleri yapılmadı. Hatta ve hatta çoğu kez hapishane revirindeki doktorlardan dahi tedavi göremeyen tutsaklar oldu. Onlarca ağır hasta tutsak ve hükümlü, sağlık heyetlerinden "hapishanede kalamaz" raporları çıkmadığı için hapishanelerde ölüme terk edildi ya da tahliye edildikten kısa bir süre sonra hayatını kaybetti. Hapishaneden bir sebeple dışarı götürülüp getirilen

tutsaklar "karantina hücresi" uygulamasıyla 14 gün, bazen ise bir-iki ay daha ağır bir tecride maruz bırakıldılar. Gerekli tedbirler alınmadığı için hapishanelerde yüzlerce tutsağa Kovid-19 bulaştı ve hasta tutsaklar Bangin Muhammed, Abdülrezzak Şuyur, Halil Güneş yaşamını yitirdi.

S TİPİ HAPİSHANELERE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

Devlet tüm bu saldırıların yanı sıra yeni bir hapishane modelini hayata geçirdi. Adına "S Tipi" denilen bu hapishane modeliyle ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü tutsakların bir arada tutulması ve "tam tecrit" koşullarında teslim alınması hedefleniyor. Mimari yapı olarak F tiplerine benzeyen ve daha ağır koşullara sahip olan bu hapishane modeli Iğdır, Bodrum ve Antalya'da açıldı. Antalya ve Iğdır'daki hapishanelere yurtsever tutsaklar sürgün edildi, çıplak aramaya maruz bırakıldılar ve darp edildiler. F tipleri ya da "yüksek güvenlikli hapishanelerde" tek kişilik hücrelerde, ağır tecrit koşulları altında tutulan ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü devrimci-yurtsever tutsaklar bu sistem ile tamamen tecrit edilmek isteniyor. F tipleri ile teslim alınmayan, yaşamı ve direnişi ilmek ilmek ören devrimci tutsaklar S tipi hapishaneler ile kimliksizleştirilmek isteniyor.

Devrimci, demokrat, ilerici kamuoyu ve tutsaklar nasıl ki F tipi hapishanelere karşı can-kan bedeli direndilerse bugün de bu saldırıya karşı direneceklerdir. Bu tarihin akışının bir zorunluluğudur, zulme karşı direniş meşrudur.

TUTSAKLARLA DAYANIŞMA İNİSİYATİFİNİ GELİŞTİRELİM!

Tutsaklara yönelik saldırılara karşı devrimci, demokrat kurum ve aile örgütlerinden oluşan Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi uzun bir dönemdir faaliyetlerini sürdürüyor. PŞTA'nın da bileşeni olduğu bu inisiyatif saldırıları karşılama, tutsakların sesi olma noktasında önemli bir yerde duruyor. Hapishanelere dönük saldırıların boyutuna bağlı olarak kurulan bu örgütlenmeler tutsakların dışardaki sesi olma, hapishaneler mücadelesini diğer mücadele alanlarıyla buluşturma anlamında önemli görevler üstlenmiş ve bu görevleri yerine getirme konusunda da bir çaba içinde olmuştur. Bu tarz örgütlenmelere dair bir dizi deneyim ve tecrübe mevcuttur ve çoğu zaman bu tarz ortak örgütlenme ve mücadelelerden olumlu bir deneyim ve birikim oluşmuştur. TDİ de bu anlamda önemsenmesi ve sahip çıkılması gereken bir ortak mücadele platformu ve eylem birliğidir.

Devletin hapishanelere dönük saldırıları sürdükçe bu tarz eylem birlikleri mücadelenin bir ihtiyacı olarak kendini dayatacaktır. Devlet tutsakları tecrit duvarları arasına hapsetmek istiyor. Biz tutsak aileleri, yakınları ve yoldaşları olarak buna izin vermeyelim. Yaşamın her alanında başta tutsak aileleri olmak üzere, içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olalım. Direnişin çeşitli biçimlerde sürdüğü hapishanelerde, tutsakların sesi olup sokaklarda haykıralım.

Karanfil Kokusu Sarıyor Dağları...

***“Ve onlarsız güneş, her sabah doğmaz, ısıtmazdı.
Her akşam batıp kızıla kesmezdi, kısacası onlarsız
Bu dağlar, topraklar, ormanlar ve gökler denizinde,
Bir dala, bir taşa kuş konmaz, kanatlanıp uçmazdı.
Bir yaprak bile, kırıdayıp düşmezdi daldan.
Çünkü onlar;
Bu yaşam denizine, en can veren, en can katan,
En maharetli yaşam yükünü taşırlardı.
Bir karınca misali.”***

Artık gece yarısının ve karanlığın içinde yağmur altında ıslanan ormanın bir yerine kadar varmışlardı. Fakat her taraf o kadar karanlıktı ki sanki geceye, ormanın derinliği gölge düşürüyordu. Her yan, onların gözünde, yaklaşıp uzaklaşan ağaç gövdelerinden ibaretti. Artık daha fazla yürümelerinin ne bir gereği ne de bir farkı yoktu. Ne yana dönüp baksalar, meşe ağaçlarının karartısı ve uzayıp giden dağ denizinin, orman denizinin dalgaları vuruyordu yüzlerine, ıslanıyordular her adımda. Her adımda yapraklardan akan yağmur suyu çarpıp süzülüyordu, elleri, yüzleri ve saçlarından.

Ve şimdi onlar, o hal içinde yürüyüp, gecenin, karanlığın ve yağmurda ıslanan ormanın bir yerinde durup, üçü de sağa-sola bakındılar. Ekin, “çene burasıdır değil mi” diye sordu. Fakat Özlem’le Zilan tanıdık bir şeyler arar gibi karanlığı kolaçan ediyorlardı. Özlem, “valla burasıda iyidir sanki” diye, cevap verdi Ekine. Zilan ise, belliydi ki aradığını bulamamıştı. Fakat “aman, her taraf bizim evimizdir. Yeter ki, deniz gibi orman olsun üstümüzde, öyle değil mi çene” diyerek özlemi destekledi. Ekin ise, tam da bunu duymak istiyordu zaten “öyledir, öyledir tabi, burasıda orman denizi gibidir. Hadi o zaman kalalım burada artık. Val-la ne gücüm ne takatim kaldı.” Özlem de “al benden de o kadar, ayakta uyuyacağım nerdeyse” diyerek katıldı Ekin’e. Böylece Zilan’da “tamam, o zaman gelin burası düzdür, nasıl olsa sabah buluruz evimizi” diyerek o günün tüm yolculuğuna son vermiş oldu.

Ne olmuş ki biraz fazla yürüyüp yorulmuşlar, dere yatağını görmeyip suya düşmüşler, kolları-ayakları çalılıklara takılıp sıyrılmış, bir dal gelip çarpmıştı. Nedir ki, geçip giderdi tümü. Yorgunluk, ağrı, sızı, uyku, açlık, susuzluk, soğuk, ıslaklık tatlı ve sıcak bir emeğe dönüşür, tatlanırdı işte. Ve geçip giderdi elbet. Bir uykuda geçerdi. Bir sabahın doğan güneşiyle geçerdi. Bir sıcak çayla, bir sohbetle, bir yoksul sofrasının ekmeği, çökeleğiyle geçerdi tümü.

Ve şimdi tüm bunların hepsi geçip gitmişti. Velhasıl tüm günün yolculuğuna son vermişlerdi. Ama bir hayli yorulmuştu üçü de. Üstüne bir de yağmur yağmıştı. Hem fiziksel olarak hem de düşünsel olarak, artık dinlenmeleri gerekiyordu. Sabaha uyandıklarında, güçlerini ve kuvvetlerini toplamış, dinç ve her zamanki gibi, yaşamla dolu olacaktı.

Zilan için durum biraz farklıydı. O, kıyıya köşeye sakladığı bir enerjiye her zaman sahipti. Ya takatten düşecek kadar yorulmazdı, ya da irade her seferinde fiziki koşullara galip gelirdi. Tabi birde buna, can yoldaşlarına gösterdiği hassasiyet ve duyarlılıkta eklenirdi. O vakit, Zilan’ın kendi yorgunluğu, açlığı, susuzluğu kendi aklına bile gelmezdi. “Sen de yoruldu, biraz da sen dinlen” diyenlere ise kızır, tepki gösterirdi. Çünkü Zilan, can yoldaşlarına karşı gösterdiği duyarlılıktan, fedakarlıktan kimse alıkoymazdı. Önce o uyumazdı. Önce o yiyemezdi. Önce o ısınamazdı. Bundandır ki, şimdi Zilan, uyku hazırlığında Özlem ve Ekin’e yardımcı oldu. İşte yağmura uygun bir yer ya da iplerin bağlanması falan derken, Zilan “hadi uyuyun siz” diyerek üzerine düşeni yapmıştı. Özlem ve Ekin ise, bu duruma alışmışlardı. Artık gayriihtiyari uyumaya hazırlanıyorlardı. Nasıl olsa kendi aralarında zamanı bölüşmüşlerdi. Ekin “önce ben kalkarım, sonra da sen, sabah karşıyorsun, olur mu” diyerek Özlemle anlaştılar. Sonra uzanıp derin bir uykuya daldılar. Zilan ise evlerinin az ilerisine gidip, kuru bir ağaç kütüğünü ters çevirip oturmuştu orada. Yağmur ise artık kuvvetini yitirmişti. Yalnızca ağaç dalları, rüzgarla sal-

landıkça, yapraklardaki damlalar bir dalga gibi düşüyordu orman tabanına. Sanki hafif bir rüzgar, dolanıp duruyordu ağaçların üzerinden. Zilan ise, bu ormandaki tüm sesleri dinliyordu. Dinleyerek görüyordu sanki her yanı. Karanlık, Zilan’ın görmesine, duymasına engel değildi...

Ekin uyandığında, artık yağmur yağmıyordu. Gökte yıldızlar, bir görünüp, bir kayboluyordu. Hava ise, esen rüzgarla iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Ama Ekin’de, Zilan gibi soğuk hava da ıslak elbiselerle bekleyecekti. İşte bu hiç iyi değildi. Keşke Xece ananın verdiği elbiseleri de alabilselerdi. Hani yağmur yağsa sürekli ıslanarak dursalardı bundan daha iyiydi. Fakat yapacak bir şey yoktu. Bunun için Ekin şalını omuzlarına atarak Zilanın yanına gitti, çok üşüyüp üşümediğini sordu. Zilan, biraz üşüdüğünü, fakat havanın yeni yeni açtığını ve asıl Ekin’in üzerinde sıkı bir şeyler olması gerektiğini söyledi ve geceyi emanet edip eve gitti. Tabi hemen sonra elinde uyku tulumuyla geri döndü Zilan. Çünkü Ekin’e kalsa gerek duymazdı. Fakat Zilan’ın yerinde Ekin olsaydı, tamı tamına aynı şeyi yapardı. O zaman da Zilan gerek duymazdı.

Artık gece, tüm karanlığıyla ve karanlığın tüm yıldızlarıyla; havanın soğuğu, ormanın derinlikleri ve kurdun kuşun karıncanın sesiyle Ekin’e kalmıştı. Ekin ise tüm bu gecenin varı yoğu içinde doğanın uyumayan tek insanı gibi, parlayıp parlayıp sönen bir çift göz gibiydi ormanın içinde. Ve dağların, uzayıp giden dağların can damarı gibiydi Ekin şimdi. Her sesi, her çığırıtıyı, her hareketi her an çözüp duran kurtla kuşu ayıran, bir bilinç gibiydi. Gecenin, ormanın ve dağların derinliklerinde, sıcak, parlak ve canlı bir bilinç gibiydi artık Ekin.

Kahvaltıdan sonra, hep birlikte çıkıp etrafı dolaştılar. Evlerinin üst tarafında, çok güzel bir su akıyordu, suyun gözesi ise daha üst tarafta, iki yamacın birleştiği yerde, çakılların arasından kaynıyordu. Fakat bu o kadar soğuktu ki, el yüz yıkamaya bile gelmiyordu. Ama günün sıcak saatlerinde bir içimliği dahi serinletmeye, ferahlatmaya yetiyordu. Tabii, bu gözenin doğal bir güzelliği de vardı. Hatta inançsal açıdan da bir anlamı değeri vardı ki, buranın belli başlı ziyaretlerindendi. Köylüler sık sık niyaz yapar ve gelir bu ziyaretin, yani, gözenin başında dualarını okur, Hızır'ın lokmasını bırakır ve gözenin kaynadığı dağdan dilek dilerlerdi. Onların ise her ne kadar ziyaretten dileyebilecekleri bir dilekleri olmasa da, yine de severlerdi. Hele ki bu suyun soğuk ve temiz olmasını her zaman methederlerdi. Şimdi gelmiş gözenin başında bir süre oturmuş, suyunu içmiş ve ortamın güzelliğiyle dinleniyorlardı.

Bir süre bu gözenin başında oturup kuşların ezgilerini dinlediler. Ormanı, suyu, kuşları seyrettiler. Özlem, “Bazen sadece doğaya kulak vermek bile dinlenmek için yetiyor. Hem fiziksel, hem düşünsel olarak arınıp, durulmuş hissediyorum kendimi. Burada yaşayan bir kuşun, ağacın ya da şu suyun akışı gibi sade ve doğal oluyorum. Sizde de öyle olmuyor mu?” Ekin, “Aynen öyle, her an doğayla iç içe yaşamının en büyük avantajı budur herhalde. Yaşamı var eden birçok şeyle bir arada yaşıyoruz ve sürekli onları gözlemleme, izleme ve onlarla birlikte yaşamak gibi bir alışkanlığımız oluşuyor. Böylece hem biz biraz benziyoruz dağlara, ormanlara, sulara hem de dağlar biraz benziyor bize.” Zilan, “Peki ya kaynayan şu göze olmasaydı burada, kuşlar yuva yapar mıydı bu ağaç dallarına. Ya da bu ağaçlar böyle serpilip yükselir miydi? Evet, yani bizde o zaman gelip burada bu sohbeti yapamazdık belki.” diyerek gülümsedi ve ayağa kalkıp “Hadi gidelim artık, bu su gözesi bu dağda kaynayıp aktığı sürece hem biz, hem kuşlar, hem de ağaçlar daha zengin ve güçlü olacağız ve burası da dağın kalbi gibi olacak. Fakat bizde burada olmazsak burası eksik kalır, dağın kalbi de atmaz o vakit. Yuvasız bir dalı gibi yalnız, susuz bir dere yatağı gibi sessiz, ya da çıplak, çiçek açmaz, keklük uçmaz bir dağ yamacı gibi verimsiz kalır bu dağ. Hadi gidelim artık, Ana şimdi bostandadır, gelmişken onu da görelim.”

Gözeden artık ayrılmış ve ormandaki patika yoldan eve doğru gidiyorlardı. Güzel Ana ise tahmin ettikleri gibi yine bostandaydı ve öğle sıcağı olmadan, ekmiş olduğu fasulye, domates, biber gibi sebzelerle ilgilenmesi ve sulaması gerekiyordu. Biraz fasulye, birkaç domates ve birkaç biber Ananın günlük hasılatıydı. Özlem, Ekin ve Zilan bostanın yanına yetiştirdiler. Güzel Ana bir yandan sulama işi yapıyordu, bir yandan ise ayrıık otlarını temizliyordu yavaş yavaş. Çeperlerin üzerinden Özlem “Ana, kolay gelsin” diye seslendi. Ana ise “Ana kurban sağol, sağolun siz mi geldiniz”, “He ana biz geldik”, “Hoşgeldiniz, gelin hele gelin” diyerek doğruldu Ana. Önce Ekin peşi sıra Zilan ve Özlem çeper-

den içeri geçerek sarıldılar Anaya. Bostanın bir yanında koca bir ceviz ağacı vardı. Ceviz ağacının gölgeliğine geçip oturdular. Ananın hâlini hatırlı sordular. Ana ise, tüm rahatsızlıklarını bir bir anlatıp dizlerini ovuşturarak sitem ediyordu yaşlılığına.

Amca ise henüz ortalıkta gözüküyordu. Ama muhakkak her zaman ki gibi, ormanda bir işle uğraşıyordu. Ya her akşam domuzların zarar verdiği çeperleri sağlamlaştırmak için, elinde bir dare ile ağaç dalları budayıp topluyor, ya da, su kanalını bir kürekle temizliyordu. Tabii bir ihtimalde Bore'yi arıyor olabilirdi. Keza öğlen sağım saati gelmişti. Fakat ‘Bore’ ortalıkta yoktu. Kim bilir Amca, laftan anlamaz, söz dinlemez ‘Bore’ye, laflar söylüyor, kızıyor, hangi cehenneme kaybolduğunu soruyordu. Çoğu zaman ‘Bore’ evden uzaklaşmaz ve saatinde gelip ağılın kapısında beklerdi. Fakat bazen huysuzluk yapardı. Ya gelmezdi hiç eve ya da geldiğinde Ana kapıda değilse ve yaşlı amca oradaysa başını alır öte tarafa giderdi.

Şimdi ise ana içerde hiç orali bile olmuyordu. Ne de olsa bugün kızları gelmişti ve amcayla uğraşamazdı. Amca da ananın neden içeriden çıkmadığına kızıyor, seslene seslene geliyordu eve. Tabii kızlarının geldiğinden haberi yoktu. Zilan kapıyı amcaya açtığına amca önce duraklamış, tanımaya çalışmış, ancak bir süre sonra “çene ma siz mi geldiniz” diyerek çıkarabilmişti Zilan'ı ve selamlaşıp içeri girmişti. Ekin'le Özlem'de ayağa kalkmış bekliyorlardı. Onlarda selamlaştılar ve Özlem “Amca ne oldu, ‘Bore’ yine huysuzluk yaptı herhalde diye sordu. Amca “Hiç sorma kızım ‘Bore’ yine huysuzluk yapıyor, senin bu ananın yüzünden. Buna çekmiş.” diyerek anayı gösterdi...

Ana bir süredir hazırladığı ve “Kızlarım geldiğinde onlara veririm.” dediği öteberiyi getirmiş “Size ne lazımsa alın kızım, biraz yağ, biraz da peynir sakladım, onları da alın, başka lazım bir şey varsa da söyleyin. Uzak yoldan gelmişsiniz, ekmeğiniz var mıdır cigeram” demişti. Ekin “Tamam ana, bir ekşiğimiz yok. Ama yarın geliriz birlikte ekmek yaparız. Hem sana hem bize olmaz mı?” Ana, “Olur, olur kızım, siz nasıl diyorsanız öyle olsun.” Böylece anaya teşekkür edip, müsaade istediler. “Müsaade sizin kızım, yolunuz açık, belalardan uzak olsun, yarın geldiğinizde bu kapıdaki erik ağacını da sirkeleyelim. Kuşlar hep yediler” dedi ana. “Olur ana yaparız. Ama bu sefer de birazını biz yeriz haberin olsun” diyerek anaya takıldı Ekin. “Helal hoş olsun cigeram siz yemiyeniz ya kim yesin, tabii yersiniz, birazını da kuruturum kışlık yaparsınız.” dedi ana. Ekin “Olur, hem de bal şeker olur bize.” diyerek amcaya da seslenip, kendisine iyi bakmasını istedi. Amca ve anaya tek tek sarılıp, avuçlarından öperek ayrıldılar evden. Ana bir süre kapıda durup, onlar giderken baktı arkalarından ve yine “ya Hızır ya Düzgün Baba” diye dua etti arkalarından...

Bir Tutsak Partizan

“Bizi Yaşama Bağlayan Umudumuz Dağlardır”

Bahar çiçekleri nereye yüzünü dönerlerse dönsünler karlar eridiğinde baharın ilk güneşiyle toprağın en dibinden fıskırıp can bulurlar... Toprağın en derininden gelip en yükseğe göğe güneşe ulaşırlar. Gerilla serüveni de böyle başlar, kimisi bir şafak vaktinde analarımızın sıcacık kollarından gerillanın yolunu tutar kimisi atölyelerden, fabrikalardan nasırlı elleriyle dağları mesken eyler... Şafağın ve sabahın güzelliği vurur yüzlerine... Hani baharın en güzel çiçeği nasıl Nergiz ve Çiğdem ise bizi yaşama bağlayan umudumuz da gerilladır, dağlardır.

Küçük ellerle zaferi kazanabileceğimizin en büyük kanıtıdır Doğuş Doğan (Ferdi) ve Gökçe Kurban (Asmin) yoldaşlar. Hasan Karakoç (Aşkın) yoldaşın da dediği gibi “Gerillanın en heyecanlı anı gerillaya katılmaya karar verdiğinde, patikayı ilk adımladığında başlar. İlk solukta hissedersin artık özgürlük savaşçısı olduğunu ve o yolun uzun meşakkatli olduğunu fakat yolun sonunda insanlığa güneşli bir bahar sabahında devrimi getireceği inancı tüm zorlukların üstesinden gelmemize yetiyor.” Analarımızın gözlerindeki yaşların son bulacağı zamanlarda buluşacağız yoldaşlarımızla ve o gün devrim halayını tutacağız yoldaşlarımızın omuzunda umutla ve inançla...

Bir temmuz sabahıydı buluştuğumuzda yoldaşlarla, kimini ilk görüşüm kimiyle de çocukluğum birlikte geçmişti ama ona rağmen içimdeki heyecanı bir türlü atamıyordum. Heyecandan dilim tutulmuştu sanki. Taylan yoldaş (Mustafa Sarıca) söze girdi ve “Yoldaş sen hiç de anlatılan gibi değilmişsin senin çok konuştuğunu söylemişti yoldaşlar.” dedi. O bana yoldaş deyince heyecanım bin kat daha artmış dilim adeta tutulmuştu. Sakinleşmek için yanımdan geçen dereden elime yüzüme su vurdum ancak öyle konuşabildim. “Kusuruma bakmayın yoldaş heyecanlanınca biraz kekeleyorum ve sizi görünce her şeyi unuttum birden.” dedim. Halbuki konuşacak, anlatacak çok şey vardı.

Taylan yoldaş benimle konuşup ilgimi dağıtmayı heyecanımlı yenmemi sağlamıştı. Sakinleştirici bir etkisi vardı, biraz

zaman geçmeden tepeden koşarak Asmin ve Cemo (Umut Polat) yoldaşlar gelmişti. Cemo ve Asmin yoldaşın bize doğru koştuğunu görünce ilk anda paniklemişim bir şey mi oldu diye. Halbuki bizi bir an önce görebilmek için koşuyorlarmış. Asmin bizi görünce hemen sarıldı, Cemo yoldaş sarılırken kulağıma eğilip “Yoldaş yorulduk ama değdi yetiştik size.” dedi. Duyduğum en güzel sözcüklerdi bunlar... Artık sıra çay içmeye gelmişti, bizler için büyük bir ateşte koca bir çaydanlık çay demlemişlerdi.

Çayı yaptıklarında Cemo yoldaş bana özel olarak keleşini tanıtır-yordu. Tanıtırken “Yoldaş bu silahın bu kadar büyük olduğuna bakma. Bu bir el kadar küçülebilir.” demişti, ben de gülmüştüm. “Yoldaş sen de denemek ister misin?” dedi, “Evet yoldaş ben de denemek istiyorum.” dedim ve o an heyecandan kalbim duracak gibiydi. Tabi ben ilk denemede başarılı olmamıştım ama Cemo yoldaş çok azimliydi bana tekrar tekrar anlattı ve çay olduğunda ben silahı tamamen söküp takmayı başarmıştım.

Bardaklara çay doldurmaya başladık, normalde 5 kaşık şeker atan ben, sofrada şekeri

göremedim çayı alıp hemen içtim. Asmin yoldaş gülerek “Yoldaş sen şekeri mi bıraktın?” dedi, ben de “Yok ama galiba şekeriniz yok ben de böyle içeyim dedim.” gülerek şekeri uzattı, ben de “Yoldaş bundan sonra şeker kullanmayacağım, almayayım ben.” dedim ve o günden sonra bir daha çayına şeker atmadım...

Asmin yoldaşın o gülüşü halen aklımda... Ekmeğin arasına helva koyup bana uzattı, birden “Helvamız da güzeldir tadına bak.” dedi gerçekten yediğim en güzel helva odur diyebilirim. Daha helvayı ağızma koymadan yukarıdan PKK ve MKP gerillaları da geldi bizleri selamlayıp “Heval misafiriniz var galiba” dediler, yoldaşlar da “Arkadaşlarımız bizi ziyarete gelmişler buyurun gelin siz de birlikte çay içelim” dediler. Kalabalık arttıkça heyecan da bin kat artıyordu. Büyük mutlu bir sofranın başında toplanan yoldaşlar umudun habercisidiler adeta...

50 YILLIK TARİHSEL YÜRÜYÜŞÜN, HALK SAVAŞINDA ISRARIN, KAVGADA SEBATIN SEMBOLÜ OLAN ÖLÜMSÜZLERİMİZE ŞAN OLSUN!

“Partimiz önderliğinde yürüttüğümüz mücadelede şimdiye kadar nice yoldaşımızı yitirdik. Ancak sürdürdüğümüz mücadele, sürekliliğini onların yarattığı değerler sayesinde sağlamıştır. Bu süreçte şehit düşen yoldaşlar devrime ve halka adanmış yaşamlarını yürüttükleri mücadeleye layık bir şekilde tamamladılar.

Biz bu pratikleri, bu duruşu tanıyoruz. Meral Yakar ve Ali Haydar Yıldız yoldaşlarla başlayan geleneğimiz, benzer nice örneklerle doludur. Tarihsel gelenek, kararlılık ve partiye, halka, devrime bağlılık ve militan duruş, yoldaşlarımızın pratiklerinde bir kez daha açığa çıkmıştır. Yitirdiğimiz yoldaşlar, ölürken dahi bizi çoğaltmış, mücadelemizi kökleştirmiştir.” (Erol Volkan İldem)

Proletarya Partisi’nin yarım asra ulaşab mücadeleyi karşılamaya hazırlanırken dün olduğu gibi bugün de yeni yıla bu tarihsel akışın yapı taşları olan ölümsüzlerimizi anmakla başlayacağız. İbrahim Kaypakkaya’nın 50 yıllık suskunluğu parçalayan, “Her türlü lekeden arındırarak” göndere çektiği proletaryanın bilimsel ideolojisinden rengini alan bayrak, Proletarya Partisi’nin kurucu ve kuramcısı olan Kaypakkaya yoldaşın ve ardıllarının kanyla daha da kızılaştı ve her daim dalgalanmaya devam etti.

Tam 50 yıldır komünizm bayrağı, Türkiye denilen topraklarda kesintisiz şekilde Proletarya Partisi tarafından kiskançlıkla, onurla ve büyük bedeller ödenerek dalgalandırılmaktadır. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Mustafa Suphi yoldaşın Kemalizm tarafından katledilmesinden sonra 50 yıllık revizyonizm ve pasifizm dönemine son vermiştir. Kaypakkaya yoldaş, komünist partisini tarih ve toplum biliminin yeni teorik donanımını kuşanarak inşa etmiştir. Partimizin, Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin bir ürünü olduğu vurgusu tam da enternasyonal proletaryanın bilimsel öğretisinin Marksizm ve Leninizm’den sonra Maoizm aşamasıyla donanmasına işaret eder. İşte Proletarya Partisi’nin ideolojik temeli Kaypakkaya’nın bu kavrayışına ve bu kavrayışa dayalı toplum ve tarih çözümlemesiyle yörgülümüş ve şekillenmiştir.

Proletarya Partisi 50 yıllık mücadele tarihi boyunca komünizme bağlılığından, devrimin yolunu inşa edecek Halk Savaşı çizgisinden taviz vermemesini işte bu güçlü atılmış temellere borçludur. Geçen 50 yılın 45 yılı Mao yoldaşın ölümünden sonra “sosyalizm öldü, devrimler bitti” yaygarasına karşı amansız bir mücadele ile geçmiştir. Dünyada sınıf mücadelesindeki geri çekilmenin yarattığı tasfiyecilik, reformizm ile proletaryanın tarihsel rolünün silikleştirilip

SINIRLI BİR YAŞAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

kuşatma altına alınmasına karşı Kaypakkaya dönemi sonrası 3 Genel Sekreteri'ni, onlarca kadrosunu ve yüzlerce savaşçısını Halk Savaşı güzergahında sebat ederek ölümsüzlüğe uğurlamıştır. Yarım asırlık tarih ağır bedellerle örülen, kanla ve canla idealleri var eden bir tarihtir. "İdeolojiler öldü" çığırkanlığı eşliğinde yılgınlık, umutsuzluk, yorgunluk, dağılma, ahlaksızlık, kopuş ve pespaye bir idealizmle "yeni bir yol" arayışıyla karşı-devrimin kuşattığı ruh halini Proletarya Partisi devrimci iradeyi, MLM'yi kuşanarak karşılamıştır.

50 yıllık tarihsel serüvende karşı-devrimin ideolojik-politik ve örgütsel olarak en güçlü ve saldırgan olduğu uzun dönem içinde, komünist çizgiye yönelik "tehlike"nin farkında olmuştur. Bu tehlikeye karşı ideolojik mücadeleyi asla bırakmamıştır. Ancak bunun da ötesinde temsil ettiği sınıfın çıkarlarını korumak için politik savaşımın keskinliği ve mutlak karakterini ülkemiz özgülündeki sosyal-toplumsal gerçekliğe dayandırmaktan asla vazgeçmemiştir. Zira bizimki gibi ülkelerde devrimin başından sonuna kadar silahlı mücadeleye dayanmaksızın ayakta durmasının olanakları, komünist niteliklerini korumasının imkânı olmadığını kavramıştır. Bu nedenle Halk Savaşı yolundan asla sapmamıştır. İşte toplumsal-sosyal gerçekliğe dayanarak, çizgiyi var etmenin sırrı budur. Başaramadığımız devrimi örgütlemeye görevine karşı, başarmaya kodlanmış ve komünist çizgisini koruyarak geleceği kazanma iradesi yarım asırlık deneyim ve birikimle hala ayakta durmaktadır ve sürecektir.

Bunu son olarak Nubar'ın kararlılığı, Özgür ve Deniz'in inancı, Şerzan, Rosa, Asmin, Muharrem'in militanlıklarını ve ezilenlerin haklı davasına duydukları inanç kuşanılarak sürdürülüyor. Onlar yarım asırlık tarihsel yürüyüşte, yaratıkları değer ve birikimle, savaş ve Partiyi kavrayışlarıyla yarınlara ışık tutacak bir birikim, deneyim, tecrübenin en son neferleri oldular. Onların iradesi Proletarya Partisi'nin taşıdığı iradenin ve tutumun en kristalize olmuş, en kararlı biçime bürünmüş halidir. Bu birikim ve deneyim Proletarya Partisi'nin ellerinde, doğru bir şekilde çözümlenerek yarınlara daha kararlı ve güçlü adımlara dönüştürülecektir. Ölümsüzleşenler ezilenlerin elinde ancak bu şekilde bayrak olup dalgalanacaktır.

Proletarya Partisi daha kuruluşunun birinci yılında kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ölümsüzlüğe uğurladı. Ardından Ali Haydar Yıldız ve Meral Yakar atılan bu tohumu kanlarıyla sulayarak filizlendirdi ve yarım asırlık kavga-

nın sürdürücüsü Proletarya Partisi'nin yüzlerce kadro ve savaşçısı Halk Savaşında ısrarı, sınıf mücadelesini sebatla sürdürmenin birer temsilcisi ve sembolü oldular. Kan-can pahasına sürdürülen kavganın yapı taşları olan ölümsüzleşenlerimizin her biri Proletarya Partisi'nin ihtilalci çizgisinin sembolleri oldular. İbrahim Kaypakkaya yoldaştan devralınan bayrak, kuşatmalarda, yargısız infazlarda, işkencehanelerde, ateş toplarının içinde leke sürülmeksizin onurla dalgalandırıldı. 50 yıldır kesintisiz süren kavganın ilk halkasından son halkasına kadar hedef sadece bu onurlu kavganın korunması değil, aynı zamanda geliştirilmesi ve büyütülmesi olmuştur. Her bir şehit yoldaşımızın ölümsüzleşirken oynadığı rol, yarattığı değer, bıraktığı mirasla 50 kavgaya yılı yürünmüştür.

Bunu son olarak Nubar'ın kararlılığı, Özgür ve Deniz'in inancı, Şerzan, Rosa, Asmin, Muharrem'in militanlıklarını ve ezilenlerin haklı davasına duydukları inanç kuşanılarak sürdürülüyor. Onlar yarım asırlık tarihsel yürüyüşte, yaratıkları değer ve birikimle, savaş ve Partiyi kavrayışlarıyla yarınlara ışık tutacak bir birikim, deneyim, tecrübenin en son neferleri oldular.

Ahmet Muharrem Çiçek'in Şehremini'deki direnişi, Cemil Oka'nın kaniyla duvara nakşettiği Proletarya Partisi'nin ismi, Behzat Firik'in ateş topu içinde kuşandığı sükûnet, Barbara Anna Kistlerin enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisinin bayrağı altında Alplerden Munzura kavgasını kararlılıkla sürdürme öyküsü vardır. Armenak Bakırcıyan'dan Manuel Demir'e ezilen ulus ve inançların gerçek kurtuluşunun ancak proletaryanın önderliğinde sürdürülecek savaşla mümkün olacağı inancı vardır. "... Partimiz geleceğin kendisinin olduğunun bilincindedir ve hala dört bir yandan ateş altında olmasına rağmen, bugün gelinen noktada geleceğe çok daha güvenle bakmaktadır. Zira kurucu önderimiz İ. Kaypakkaya yoldaşın üzerine gerdiği teorik zırh sayesinde, bugüne kadar geçen süreç içinde herhangi bir nitelik dönüşümüne uğramadan varlığını koruma başarısı gösteren partimiz, uzun yılların ürünü olarak kan can pahasına edinilen zengin bir mücadele deneyim ve tecrübesi zemini üzerinde, zafere açılan kapıyı adım adım aralamaya başlamıştır bile..." diyen Zeki Uygun yoldaş bugünlere miras kalan bir gerçekliğe işaret etmiştir.

50 yıllık tarihsel yürüyüşte ölümsüzleşen kadın yoldaşlarımız kadının gerçek kurtuluş mücadelesinin sembolleri olmuşlardır. En son Nubar ve Rosa, Özgür ve Asmin yoldaşlar yan yana, omuz omuza, kadın erkek el ele şiarını haykırarak ölümsüzleştiler. Tıpkı "Devrimin Kartalları" Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in Almanya'da, Ayfer Celep ve Kemal Tutuş'un Karadeniz'de, Halil Çakıroğlu ile Süheyla Dağdeviren'in Erzincan'da düşmana karşı ölümsüzlüğü birlikte kucaklaması gibi. Tıpkı Nergiz Gülmez'le Muharrem Horoz'un zindan saldırısına karşı açıklıkla ölümü kucaklaması gibi.

ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZİN TALİMATLARINI KAVRAYALIM, YERİNE GETİRMEK İÇİN CANLA BAŞLA KAVGAYA ATILALIM!

“...Yenilgi yıllarının tipik özelliklerinden olan dağınıklık, bölünmüşlük, karışıklığın olduğu, çeşitli siyasal birikimlerde yeni yeni arayışların olduğu günümüzde, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerini temel alarak, bu olumsuz gidişat önlenip, zafere giden yolda ilerlenilebilir. Yenilgi yıllarında, atılım yıllarına hazırlanarak partimiz TKP/ML’yi sağlamlaştırarak, emin adımlarla ilerleyebiliriz. Bu tarihi sorumluluğu yerine getirmek için daha fedakâr, daha canlı ve tutarlı davranmak zorundayız. Emin adımlarla yürüyeceğimiz bu yolda O’nun Marksist Leninist düşünceleriyle ilerleyeceğiz.” (Hayrettin Bakış)

“Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisinin bir dizi temel ilkesi, gereği vardır. Bunlar pratikte gereğince somutlandığında, ancak o zaman bu strateji savunuluyor ve uygulanıyor demektir. Ancak o zaman politik iktidar gerçekten hedefleniyor demektir. Aksi takdirde bu stratejinin savunulduğundan ve uygulandığından, politik iktidarın hedeflendiğinden söz edilemez. Ve devrim stratejisi olan uzun süreli halk savaşı stratejisi sınıf mücadelesinde var olan, ortaya çıkan her olgu ve gelişimi ele almada, her olgu ve gelişmeye tavır belirlemede ve müdahale etmede yol göstericidir, belirleyicidir.” (Mehmet Demirdağ)

“İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, en başta işçi sınıfının bilimi Marksizm Leninizm’i her türden sapmalara karşı savunmak, geliştirmek, O’nun kurduğu hatta bağlı kalmak ve bu hattın savunucusu TKP/ML’ye sahip çıkmak, korumak ve yaşatmak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların kızıl güzergâhında yürümek demektir.” (Kazım Çelik)

“Önümüz kış, kardelen çiçeği gibi olabilmek gerek/ onursuz bir yaşam yerine onurlu bir ölüm çok daha güzeldir/ Geleceğe bir resim, bir fotoğraf, bir yazı ile ulaşamayız/ geleceğe bir yürekle ulaşırlır/ Böyle bir dünyada yaşamamanın anlamı nedir sence/ Hiç görmediğin insanlar için bile ölebilmektir gerektiğinde...” (Fethi Özdemir)

“Sizce gerçekten de hangisi TKP/ML’dir? Sözü’nün arkasından duranlar, gerçekten kimlerdir? “Özü-sözü bir olmak, tutarlı olmak”, hangisinin pratiğinde cisimleşiyor? Şehit yoldaşlarımız, partimizin kendilerine gösterdiği doğruların uğrunda şehit oldular. Geride kalanlar da en az onlar kadar iddialıdır. Şimdi biz o şehit yoldaşların izinden yürüyoruz. Kaçkınlarla kahramanlar arasındaki kalın çizgiyi ve pratiği her dürüst insan görüp değerlendirebilmelidir. İnsan mücadele yaşamında çok büyük hatalar yapabilir. Ancak önemli olan, yaptığı hataları açık yüreklilikle ve samimiyetle kabul edip bunları düzeltmeye çalışmasıdır.” (Cumhur Sinan Oktulmuş)

“Zaman hâlâ akıp gitmekteyken ve insanlık yok olmaya itilirken kendi acılarının hesabını yapmak kime kalır ki. Sana mı bana mı? Elbette hiçbirimize. Bize kalan yok olmaya itilen yaşamımız için savaşmak, savaşmak...” (Fadime Çakıl)

“Sen, Sefkan yoldaş! Tarihimizin en güzel örnekleri arasında yerini aldın çoktan. Sıradan değil, şaşmaz bir sıra neferi oldun. O tarihsel anın, bir gün geleceğini bilerek kendini hazırladın hep. Tanıyıyoruz bunun. Sefkan yoldaş sen; sadece son çarpışma anında değil ama o ana kadar içsel ve dışsal tüm zorlanmalara karşı mücadeleye sarılmanın cisimleşmiş halisin. Senden sonra on dört yoldaş daha savdı sırasını yoldaş. Ve sen rahat uyu. Bilesin ki omuzlarından bıraktığın yükü taşıyacak yoldaşların bitmedi daha. BİTMEYECEK DE!” (Ali Kemal Yılmaz)

Av. Hanbayat: “İçerisiyle Dışarısı Arasındaki Ayrımın Kalktığı Bir Süreçten Geçiyoruz”

Hak gasplarının ve tecrit politikalarının doruk noktasına ulaştığı hapishanelerde siyasi tutsaklar bu saldırılara maruz kalıyor. Avukat Meral Hanbayat ile pandeminin ardından hapishanelere yönelik artan saldırılara karşı bir röportaj gerçekleştirdik.

Pandeminin ardından hapishanelere yönelik ne gibi politikalar izlendi?

Zaten mevcut olan tecrit koşulları maalesef daha fazla ağırlaştırıldı. Yaklaşık 2 yıl boyunca açık görüşler yapılmadı, kapalı görüşler de süre ve görüşçü sayısı açısından sınırlamalar getirilerek yapıldı. Hapishane içinde sohbet, spor, kütüphane vb. sosyal etkinlikler tamamen yasaklandı. Bu kısıtlamalar devam ederken hücrelere baskın şekilde onlarca memurla aranması sıklaştırıldı. Kimi hapishanelerde hijyen malzemeleri sağlanmadığını tutsakların parayla kantinden almak zorunda olduklarını biliyoruz. Hastane sevkleri çok uzun süre yapılmadığı için özellikle hasta tutsakların tedavi imkanlarından mahrum kalmasına yol açtı. Dışarıyla fiziki teması tamamen kesilen tutsakların içeride sosyalleşmelerine yönelik tüm etkinliklerin yasaklanmasının pandemi ile açıklanacak bir yanı olmadığını söylemek gerekir. Ne hapishanelerde ne de dışarda pandemiyle gerçek anlamıyla kamu sağlığı perspektifiyle mücadele edilmediğini yaşayarak gördük. Emekçi kesimlere ve toplumsal muhalefete dönük saldırı politikasının bir olanağı olarak pandemi kullanıldı. Hapishanelerde de tecrit ve izolasyonu arttırmak için pandemi bulunmaz bir fırsata dönüşmüş oldu. Dışarda yüz yüze eğitimin başladığı, adliyelerin, iş yerlerinin açık olduğu, infaz koruma memurlarının normal rutinde çalışmaya başladığı bir koşulda hapishanelerde kısıtlamaların devam etmesi devletin hapishanelere dönük izlediği politikayı açıkça göstermektedir.

Saldırı politikalarından biri de S tipleri oldu. S tipleri ile ilgili bilgi verebilir misiniz? S tipleri ile ne hedefleniyor?

Halihazırda Antalya, Bodrum ve Iğdır'da olmak üzere 3 tane S tipi hapishanenin açıldığını biliyoruz. Bakanlık bilgi edinme hakkı kapsamında S tipleriyle ilgili sorulan sorulara

verdiği cevapta iki katlı 1 ve 3 kişilik odalardan oluşan 522 kişi kapasiteli bir mekân tarifi dışında cevap vermemiştir. Avukat görüşü vs. bir deneyimim olmadığı için açıkçası bizi neyin beklediğini tam olarak bilemiyorum. Ama müvekkillerimizden ve başka kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre esasta ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerin kalması için planlanan, tek kişilik hücrelerden oluşan ve F tipinden daha ağır tecrit koşulları taşıyan bir mimari yapı olduğu yönünde. Adliye ve hapishane sayısını arttırılmaya devam edilmesi tecrit, şiddet politikaların devam edeceği ve maalesef arttırılacağı anlamına geliyor.

2 ayda 7 tutsak hayatını kaybetti. Devlet tutsakları ölüme mi sürüklüyor?

Hasta tutsakların tahliye edilmemesi, tedavi imkanlarından yararlanılmamaları, özellikle ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin ağır tecrit koşulları bile devletin siyasi tutsakların yaşam hakkını hiçe saydığını gösteriyor. Son yıllarda hapishanelerde ölümlerin ciddi şekilde artması 22 yıllık tecrit politikasının bir sonucu aslında. Garibe Gezer ve Vedat Erksen'in ölümleri devletin tutsakları kasten nasıl ölüme sürüklediğini göstermektedir. İki tutsağın da idareden şikayetçi olması, sonrasında zorla tekli hücrelere alınması, peşi sıra ölümlerinin gerçekleşmesi, keşif, otopsi gibi önemli soruşturma işlemlerine avukatların katılmasının engellenmesi, hapishanede tanıklık yapacak diğer tutsakların ısrarlara rağmen dinlenmemesi, her ikisine de cenaze araçlarının verilmemesi, ailelerinden kaçırılmaya çalışmaları vs tüm bu işlerin, sorumluların suçlarını gizlemeye gayreti olarak görüyorum. Aynı zamanda düşmanla savaş hukukundaki intikamcı anlayışın tezahürü olarak görüyorum. Siyasi tutsakları, hakları olmayan kişiler olarak gören bu anlayışın yazılı hukuku bile çiğneyerek açıktan göstere göstere şiddeti tırmandırmasının diğer yandan biz dışardakilere bir gözdağı olduğu da açıktır.

Bu konuda neler yapılmalı, nasıl sahip çıkılması gerekiyor?

İçerisiyle dışarı arasındaki ayrımın gerçekten kalktığı zorlu bir süreç yaşıyoruz. Ama hapishanedekilerin yaşam hakları sürekli tehdit altında, birbirleriyle sosyal, siyasal ve ekonomik dayanışma imkânları her geçen gün ellerinden alınıyor. Dolayısıyla çok daha fazla dayanışmaya ihtiyaç var. Bunun yanında siyasi tutsakların toplumsal muhalefetin önemli bir parçası olduğunu unutmamak gerekir. Tecride karşı mücadele sadece tutsaklara, ailelerine ya da avukatlarına bırakılamaz. İçerisiyle dışarıyla bütünlüklü bir siyasi mücadeleye acil ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, dernekler vb. tüm kurumların hapishanelerdeki sorunlara ilişkin politika üreterek her daim gündemde tutmaları gerekir.

“YERE SAĞLAM BASINCA OLUYOR...”

“Geceler sürececek kapımın sürgüsünü

Pencerede yıllar örececek örgüsünü

Ve ben bir kavga şarkısı gibi haykıracağım

mapusane türküsünü”

N. Hikmet

Erol, orta boylu, geniş omuzlu, uzun bacaklı yapısıyla havalandırmanın ortasından durmuş, yüzünü göğşe çevirmiş, pürüzsüz maviliği seyrediyordu. Gökyüzünün ışıltısı alnına düşen perçemi adeta altın sarısına çeviriyor, kirpiklerinde uzun gölgeler oluşturuyor, ela gözlerini hareketlendiriyor, burun kanatlarından ince zarif dudaklarına ve tek tük sakallı olan çenesine oradan göğsüne iniyordu. Göğüs kafesi birazdan başlatacağı Parti'nin kuruluş yıldönümü kutlamasının heyecanı ile kalkıp inliyordu.

Yüzünü saatine çevirdi. Vaktin geldiğini gördü. Elini cebine soktu. Hazırlanmış olduğu programı çıkardı, sıralamasını gözden geçirdi. Yapacağı açılış konuşmasına kendisini hazırladı. Sinan'a işaret ıslığı çalsın diye baktı, sesi saha iyi duyulsun diye birkaç adım öteye gitti. Ayaklarını yere sağlam bir şekilde bastı. ıslıktan sonra sesini yükseltti.

“Yoldaşlar, dostlar!” dedi. Kalın, gür ve etkili ses tonuyla;

“Partimizin kuruluşunun 37. yıldönümünü kutlama etkinliğine hoş geldiniz.” selamlamasını yaptı.

Parti'nin kuruluşunu, ideolojisini, siyasetini, mücadelesini özetlediği konuşmasının ardından devrim şehitleri için saygı duruşu çağrısı yaptı. Sıkılı yumruğunu kaldırdı, hafif büktü baş hizasında tuttu, öyle saygı duruşuna durdu. Uzaktan gelen bir şiir sesi duydu. Dokunaklı bu ses, uzun ve etkili şiire rengini veriyor, duyguları ayaklandırıyordu adeta...

“Anıları mücadelemize rehber olsun.” dedi, saygı duruşunu tamamladı. Peş peşe ama düzenli aralıklarla sloganları haykırdı. Kuruluş yıl dönümü kutlamasının birinci aşamasını alkışlar ve ıslıklar eşliğinde bitirdi. Sıra ikinci aşamadaydı. Ona daha zaman vardı ve akşam dokuzdaydı.

Etkinlikler genellikle iki bölüm olarak yapılıyordu. Tabi bundan önce etkinlik hakkında bir metin hazırlanıyor, dolaşma sokuluyor, tüm siyasi tutsakların okuması ve katılması sağlanıyordu. Kuruluş yıl dönümü hakkında yazılan metin bir broşür biçimindeydi ve ihtiyaç ona güzel bir biçim ver-

mişti. Bunun için renkli mektup kağıtlarından yararlanılmıştı. Her birimi ikiye bölmüş, ezdiği pirinç bulamacıyla sırt sırta yapıştırmıştı. Kapak için sarı olanını kullanmış, sol üst köşeye yakın yere çizdiği orak çekiç resmini jilette kesip çıkarmıştı. İç sayfaya kırmızı olanını kullanmış, oraya da sarı bir yıldız yapıştırmış, altına parti marşını yazmıştı. Açıldığı zaman kızıl bayrak üzerinde sarı yıldız ve parti marşı görülmüyordu. Arka kapakta TİKKO amblemi çizmiş, onu da jilette kesip çıkarmış, iç sayfaya ordu marşını yazmıştı. Metni bir bütün olarak cam mavisini sayfalara yazması için Sinan'a vermiş, o da bir güzel nakşetmişti. İki gün önce dolaşıma sokulan bu metin turunu tamamlamış, bu sabah gelmişti.

Kapılar kapanmış, yemekler yenmiş, sayım yapılmıştı. Şimdi elinde bu metnin sayfalarını karıştırırken biraz sonra başlatacağı programın hazırlıklarını yapıyordu. Programa parti ve ordu marşlarını eklemiş, ezgilerle zenginleştirmişti, oysa programı zaten metne eklemişti. Yaptığı tek şey aksaksız bir şekilde uygulamaktı. Bu sefer saygı duruşu sırasında şiiri Sinan okusun istiyordu. “Akın var akın, güneşe akın” şiirini seçti, Sinan'a verdi, pencerenin bir kanadını açtı önünde oturdu. Bir taraftan kendisini programa odaklarken bir taraftan aşağıyı seyretti. Projektörlerle aydınlanan havalandırma; çatılardan ve tel örgülerden sarkan gölgelerle yıldızsız, koyu karanlık gökyüzünün altında öyle hareketsiz duruyordu.

Sinan'ın ıslık işaretiyle birlikte derin bir nefes aldı ve sesini koyverdi. Söylediği her söz, attığı her sloganın, dillendirdiği her marş önce duvara çarptı. Sonra havalandırmada aksi seda yarattı. Tel örgüleri çatıları aştı, öteki havalandırmalara düştü, başka seslerle buluştu, hücre hücre büyüdü. Tüm hapishaneyi topladı. Koyu karanlık gökyüzünün altında o zaman Tekirdağ Muratlı düzlüğünü türkülerine boğdu.

Yine görüşürüz

Dostlarım benim

Yine görüşürüz...

Berber güneşe güler

Berber dövüşürüz.

N. Hikmet

Her zaman olduğu gibi yine sabah erken uyanmıştı. Ancak bu sefer ne kendisi ne ihtiyaç spor yapmıştı. Kalkmış el yüz yıkamış, temiz giysilerini giyinmiş, kahvaltıya oturmuştu.

Yanında götürsün, aç biilaç kalmasın diye yol azığı hazırlamıştı ihtiyar. Sinan da sevdiği şeyler koymuştu. Sayımdan önce almaya geldiklerinde hazırdı ihtiyar ve Sinan kucakladı, bağına bastı, yolculadılar kendisini.

“Görüşürüz!” dedi, vedalaştı, azığını, dosyasını aldı ve çıktı. Kapı kapatıldı ve kilitlendi. Gardiyan kaba arama yaptı, yol azığına baktı, dosyasına el attı. İtiraz etti, vermedi, hakkı olmadığını söyledi. Yürüdü, koridordan maltaya çıktı. Öndeki gardiyanın merdivenlere yönelmesiyle o tarafa yöneldi, basamaktan çıktı. Soğuk ve ölü sessizliğindeki koridorların birinden girdi birinden çıktı. Hapishanenin diğer ucundaki merdivenlerin başına geldi. Basamakları indi, X-rayin önünde durdu, azığını, dosyasını bantın üzerine koydu. Kemerini, ayakkabısını çıkardı, onları da bantın üzerine koydu. Birkaç ötüştten sonra X-rayin öbür tarafına geçti. Ayakkabılarını giydi, kemerini taktı, azığını ve dosyasını aldı, gardiyanın peşi sıra yürüdü. Soğuk ve ürpertici havası vardı ve burası kapı altıydı. Mahkûm kabullerinin, mahkeme, hastane gidiş gelişlerinin yapıldığı yerdi ve birkaç tecrit hücresinden ibaretti. Bir kapının önünde durdu, açılan kapıdan içeri girdi. Arkasından kapanan kapı kilitlendi. Küçücük bu yerde iki kişi olduğunu gördü. Uzun boyla kara yağız olanı tanıdı hemen. Bu A Blok'ta komşusu Hakkarili Abdullah'tı. Kısa boylu, tıknaz olanı tanıyamadı.

“Rojbaş heval” dedi. Abdullah ile kucaklaştı, diğeriyle kucaklaştı.

“Rojbaş Erol heval. Nasılsın, nereye böyle?”

“Beşiktaş Adliyesi'ne, mahkememiz var bugün.”

“Sen yalnız mısın?”

“Yok hayır!”

“Eee hani onlar nerede?”

“Ben sandım getirilmişler. Birazdan burada olurlar sanırım. Siz nereye?”

“Hastaneye. Benim ülser azdı yine. Seyfi hevalin de sırtın-

daki parçası hareketlendi.”

“Geçmiş olsun. Hevali görmedim daha önce”

“Erzurum'dan sürgün geldi.”

“Hoş geldin hevali.”

“Erol heval TKP/ML TİK-KO'dandır.”

“Öyle mi? Sizinkilerle karşılaşmalarımız olmuştur.

“Nerede?”

“Dersim sahasında.”

“O zaman tanıdıkların vardır.”

“Aşkın arkadaş vardı. Şehit düştü, ufak tefek bir şeydi ama yaman savaşçıydı. Ortaklaşmalarımız oldu heval.”

“Sırtındaki Dersim çatışmasından mı?”

“Evet heval. Rahatsızlık veriyor ama unutmamamı sağlıyor!” demesini bağlılığın, kararlılığın yansıması olarak algıladı. “Kim bilir daha ne badireler atlatmıştır bu heval.” dedi içinden, saygı duydu ona. Sohbeti kâh onunla kâh Abdullah ile sürdürdü.

Ama daha çok onunla sürdürdü; Dersim, Amed, Serhat sahasında söylediklerine kulak verdi, dikkatle dinledi. “Görüşürüz” dedi ayrıldı, jandarma aramasından geçti, kelepçelendi, ringe bindi.

İçerisi kirli ve havasızdı. Koltuklar kırık döküktü. İki kabini birbirinden ayıran bölme slogan ve örgüt isimleriyle doluydu. Altı kişilik kabinde yüz yüze gelecek şekilde oturdu.

“18 Mayıs'ın önemini ve anlamını ideolojik ve siyasi yönüyle anlatmamız iyi olmuş.” dedi, bu konudaki düşüncesini söyledi, diğer yoldaşının “İbrahim yoldaşın işkencedeki duruşu, ser verip sır vermeme tavrı, savunduğu görüşlerden ayrı ele alınamaz! Ama kimileri bunu bağlamından koparıyor, sadece direnme yanıyla ele alıyor.” demesini başıyla onayladı. Ring Beşiktaş Adliyesi'ne girdi, diğer ring araçlarının arasına park etti. Yoldaşlarının ardından indi, jandarmaların arasında yürürken “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” sloganını yoldaşlarıyla birlikte attı. Kelepçesi kollarını havaya kaldırdı zafer işaretini yaptı, kenarda birikmiş ailelerden destek alkışı aldı. Tedirgin olan jandar-

ma adliye binasına koştu, açtığı kapıdan tecrit hücrelerine soktu, kapıyı kilitledi.

Hücre yine kalabalık ve duman altıydı, bir karış enindeki bir karış boyundaki pencere dumanı çekmeye kafi gelmiyordu. Boğucu ve sıkıcı havası olan bu yerde; Kocaeli 1 Nolu F Tipi ve Tekirdağ 2 Nolu F Tipi hapisanelerinden gelmiş olan MLKP'li ve DHKP-C'li arkadaşlarla sohbet etti, oralandaki durumları konuştu, yoldaşlarına selam söyledi. Jandarmanın isimlerini söylemesiyle kapıya gitti, dar koridoru geçti, duruşma salonuna geldi, içeri alındı ve kelepçeleri çıkarıldı. Yerine yürüdüğünde, sevinç çığlıklarıyla karşılaştığında salonun önceki gibi kalabalık ve tıka basa dolu olduğunu fark etti. Tanıdık yüzler arasında Hatun Ana'yı ve Özge'yi gördü.

Avukatlar yerlerini almış, kendinden emin bir şekilde oturuyorlardı. Onlarla göz göze geldi, güven verici bakışlarıyla karşılaştı, yoldaşlarının arasında yerini aldı. Mahkeme heyeti geldi, salonu şöyle bir süzdü, koltuklarına yerleşti. Hâkim burnunun ucuna kaymış gözlüğünü çıkardı, sildi. Etili kalın dudaklarını oynatarak yoklamayı yaptı, duruşmayı başlattı. Uzun süren savunma ve karşı savunma sonucu karar aşamasına geçildi. Mahkeme başkanı bir sağındakine bir solundakine döndü, sonra başını öne doğru uzattı. Aşağıdaki katibeye "Yaz kızım!" dedi, etli, kalın dudaklarını oynattı. Salondakiler sessiz ve sakin bir şekilde dinledi. Hâkim "Erol Volkan İldem'in tutuksuz yargılanmasına karar verildi..." dedi, sevinç çığlıkları yükseldi.

Hapishane dönüş yolunda daha çok yoldaşları konuştu, kendisi dinledi. Özel konulardan sosyal konulara, sosyal konulardan siyasal konulara kadar bir dizi şeyi konuştu, görüş ve önerilerini söylediler. Araya girmedi, sözlerini kesmedi, öylece dinledi.

Yolculuk son bulmuş, ring hapishane kapısının önünde durmuştu. Ringden indiler, içeri geçtiler. Gardiyanlardan biri kendisini tecrit hücrelerine, diğerlerini X-ray tarafına yönlendirdi. Önce buna anlam veremedi sonra bunun, eşyaları almaya, yoldaşlarıyla vedalaşmaya gidemeyeceği anlamına geldiğini anladı. Öfkeleni, itiraz etti, insani ve hukuki bulmadı, gardiyanlarla aralarında itiş kakış yaşandı. Yanındakilerle kucaklaştılar, dışarıdaki herkese selam gönderdiler, kendisinden mektup beklediklerini söylediler. Onların ardından öyle baktı, içini kaplayan buruk bir duyguyla yürüdü, tecrit hücrelerine geldi. Huzursuz bir şekilde volta attı. Arada bir yanındaki yoldaşına bunun "keyfi bir uygulama" olduğunu söyledi durdu. Öfkesi biraz yatışınca "Buraya getirildiğimiz günü hatırlıyor musun?" dedi.

"Hatırlıyorum yoldaş." dedi.

"Çıplak aramaya karşı çıktık diye nasıl da saldırıya uğramıştık!"

"Sesini yükselterek slogan attığında nasıl da korkutmuşsun onları."

"Çok şey öğretti bize bu mekân!" dedi. Dersini almış bir öğrenci gibi adımlarını attı, bir yukarı bir aşağı gitti geldi.

Yuvasında dönen anahtarın sesiyle döndü kapıya baktı. Açılır açılmaz dışarı çıktı. Gardiyanın gösterdiği büyük siyah poşetlerin yanına gitti, kıvrılarak bağlanmış uçlarını açtı. İçinde, giysilerinin, kitaplarının, çalışma defterlerinin, birikmiş mektuplarının ve bazı başka eşyalarının olduğunu gördü. Bunları toplayan ve paketleyen ihtiyarı ve Sinan'ı düşündü. Vedalaşmanın eksikliğini hissetti. "Sizi ve diğer yoldaşları unutmayacağım." dedi. İç geçirdi, poşetleri kaldırdı, yan tarafa koydu. Çıkış işlemlerinin ardından eşyalarını aldı kapıdan çıktı, derin bir nefes aldı, göz hizasında karşılamaya gelenler olduğunu gördü, onlara duyduğu özlem ve sevgiyle yürüdü, aralarına karıştı ve gitti...

BİR TUTSAK PARTIZAN

YELKENLERİ UMUTLA DOLDURMAK...

Geleceğe bir iddia ile bakmak ve değiştirme arzusu taşımak; iddia sahibinin yarınların sorumluluğunu sırtlanmasını gerektirir. İddianın hayat bulması ise sadece bu sorumluluğu görmek değil onu anlamak ve gereklerini bitmez bir coşku ile yerine getirmekle ancak mümkün olur. Çevreye, topluma, düşmana ve kendine gören gözlerle bakmak önemlidir. Aynı oranda gördüğüne müdahale etmek, onu uygun enstrümanlarla değiştirme zorlamak ve kendini de bu akış içerisinde yeniden ve yeniden ihtiyaç olunan yerde konumlandırmak da iddiayı gerçeğe çevirmek için olmazsa olmazdır. Nihayetinde cüret ve sabır ile sorumluluklarına ve iddiasına sarılanlar, geleceği kazanmaya adaydır. Bu bütünlüğü yakalamak ve her zaman gereken yerde ve zamanda gerektiği biçimde konumlanmak, mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır; Çünkü sınıf mücadelesi, yaşamın her zerresine yayılmıştır.

Yaşamının son anına kadar iddialarının arkasında duranlar ve bu iddia uğruna yaşamlarını verenler, bahsedilen bu bütünlüğün nasıl yakalanacağını rehberi olarak, artlarında kalanlara en net biçimde ulaşmaktadır. Hele ki komünizm gibi sadece bugünün değil, hem dünün hem de yarının kavgasını ve bin yıllık sınıf savaşımını, sınıfları ortadan kaldırarak sonuçlandırmanın mücadelesini verenlerin bu uğurda hayatlarını bedel olarak koyabilecek iradede oluşları, bu sorumluluğun bilincine varmak ve onu taşımaktır. Aynı zamanda bu iddiaya kavuşmak ise dünyaya gören gözlerle bakmak, tarihin sesini duymakla mümkündür.

Silahlarına sarılıp, kavgaya tutuşanlar ve bu kavgada ölümsüzleşenlerimiz; kavgaya nasıl tutunulur, yaşam nasıl örgütlenir, gelecek ne biçimde kazanılır sorularının cevabı olmaktadır. Bakmasını bilen görür ki onların sadece ölümsüzleştikleri an değil, onları bu iradeye kavuşturan yaşamlarının kendisi de kalanlara birer ders olmaktadır. Bir sorunu organize etme veya bir iş planlanması gerektiğinde kulak kabartırsın geçmişe ve o anda ölüm-

süzleşen bir yoldaşın sesi çınlar kulaklarında; “Kafanda bir iş varsa bir kişiyi, on iş varsa on kişiyi örgütlersin.” Devrimin herhangi bir ihtiyacına yönelik bir planlama yaparken, planlama misyonunu buna göre şekillendirirsin. Bu faaliyetlerin savaş içerisinde ne biçimde uygulamaya konulacağı, herhangi bir faaliyeti veya bu faaliyetin kazanımlarını düşmana karşı ne biçimde koruyacağını sorusu cevapsız kalmışken bir başka ölümsüz seslenir geçmişten, “illegalleşmek özgürleştirir.” Bu ses seni, faaliyet alanın fark etmeksizin, düşmana karşı kendini ve mücadelenin tüm değerlerini nasıl koruyacağını, yani bir diğer deyişle nasıl “Özgürleşileceğini” anımsatır.

Boşluklara savrulduğunda, koşulların seni esir aldığı ve hareketten yoksun kaldığın, ama aşmak için çaba harcamaktan uzak olduğun anlarda; “Müdahale etmediğinde sadece olduğun yerde duracağını zannediyorsan yanılıyorsun, hareket etmediğin an, çürümeye başlayacağını unutma!” diye haykırır bir başka ses.

En “olmaz” denilen dönemlerde, ısrarlı bir ses çalınır kulağına; “İlkeli bir ölüm, ilkesiz yaşamdan yeğdir”. Bazen tecrübenin; cesaretle birleştiği yerde yükselir o ses, nasıl

Bazen sorunu zihnimizde bir kenara ötelediğimizde sorun ortadan kalktı diye düşünüyoruz. Halbuki maddi bir şey olarak o sorun bizden bağımsız devam ediyor. Yüzleşmekten çekindiğimiz ve ötelediğimiz için de zaaflarımıza dönüşüyor. Benim zaaflarım da, seninkilerde işte böyle oluyor. Bazen bilmek de yetmiyor, aşmak için başka şeyler de gerekiyor”. O gün burada kesilen bu sohbetin ne biçimde tamamlanacağı, aslında zaaflarımızı aşmak için neye ihtiyaç duyduğumuza işaret edecektir. Sorun ve zaaflarla yüz-

laşmada yaşadığımız handikaplar özgül olarak çeşitli biçimlerde olmakla birlikte, hepsi taşıdığımız ideolojik bir soruna ve kavrayışsızlığa işaret etmektedir. Zaaflarımızla yüzleşmek için gereken cüreti ve o zaafların alt edilmesine duyulacak ihtiyacı yakalamak da altında yatan ideolojik sorunlarımıza ulaşmak ve bu yöne yoğunlaşmak ile olmaktadır. İddiamız ile aramızdaki mesafemiz ve sınıf mücadelesinde kendimizi nerede konumlandığımızı burada belirleyici olmaktadır.

savaşılacağına dair destandır. Bazen güçsüzlüğün güce nasıl evrileceğine dair kanıttır. Bazen yolunu pırl pırl aydınlatan ışıktır, bazen kararsızlıkları dağıtan fırtınadır. Bazen düşmana çevirir gözlerini o ses, çünkü; “sen düşmanı gözlersen üstünlük sendedir, o seni gözlerse üstünlük ondadır.”

Her ölümsüzleşen yoldaşın örnek alınacak ve ders niteliğinde olan ortak yönleri olduğu gibi; her birinden öğrenilecek farklı tecrübeler de vardır. Onların yaşamlarını incelemek, sadece destansı bir direniş öyküsüne tanık olmak demek değildir. Elbette bir yönü budur. Ancak devrimci faaliyet süreçleri boyunca karşılaştıkları sorunlar, düştükleri zaaflar ve bunları aşma yöntemlerini anlamak, süren faaliyet boyunca benzer sorunlarla yüzleşmek zorunda kalacak yoldaşlara rehber olacaktır. Çünkü bu sorunlar, burjuva-feodal bir toplumda yaşayan herkesin bir biçimde ya birebir yaşama olanağının olduğu ya da tanık olacağı durumlardır. Bazı ölümsüzleşen yoldaşların birebir sohbetlerde, kiminin kendi yazılarında, kiminin de anı-anlatı yazılarında yer tutan birçok kulak kabartılması gereken anlatımı mevcuttur.

2016 yılında Murat Tekgöz (Rıza) yoldaşla birlikte Deşt'te ölümsüzleşen Haydar Arğal (Sinan) yoldaşın bir sohbetinde bu konuda değinileri paylaşılmaya, o ses de bu yazıya taşınmaya değerdir; “Biz diyoruz ya hani madde bilinçten bağımsız olarak vardır. İşte bunu günlük hayatta pek kavramıyoruz. Sorunlara da bu yüzden sorunlu yaklaşıyoruz.

Sınıf mücadelesine ve bu mücadeleye göre konumlanmamıza yönelik zaruri ihtiyacı kavradığımız oranda, ideolojik sorunlarımızı yakalamak ve alt etmek için bize fener tutacaktır. Bu fener aynı zamanda, devrimci tutumun gerektirdiği biçimde değişme ve değiştirmede bizler için bir bulunmaz bir metot da sağlayacaktır. Kendimizi sınıf mücadelesi ile buluşturduğumuz oranda, karşılaşıcağımız sorunlar ileri doğru bir gelişimin olanağı haline gelecektir. İşte tam da burada umutlu olmak için yeterince sebebimiz vardır. Hem karşılaşıcağımız her soruna karşı bir konumlanma yaratmamıza olanak verecek, hem de bu sorunları alt etmede bize yön gösterecek, geleceği kazanmanın ellerimizde duran anahtarı olan MLM'nin kıvılcık bayrağı, ölümsüzleşen her yoldaşımızla birlikte daha da yükseklere çekilmektedir. Onların mirası; her durumda sınıf düşmanlarının karşısında cüretle durmak, kavgaya tutunmaktır. Onlardan arda kalan görev ise aynı biçimde kavgaya tutunmak, iddialarının sürdürücüsü olmak ve yelkenleri umutla doldurmaktır.

KAVGA! SONUNA KADAR...

2014 yılının ilk günleriydi. Parti ve Devrim Şehitleri Anma etkinlikleri için Kültür Komisyonunun hazırladığı programda Nazım Hikmet'in Tanya oyunu da vardı. Tanya'yı kimin oynayacağını tartışırken Rosa (Fadime Çakıl), "Ben oynarım, Tanya'nın asılmadan önce söyledikleri beni çok etkiliyor, hatta sözlerini ezber biliyorum" dedi. Gözleri ışıltılı bunları söylerken. Hepimiz şaşırmıştık. Daha yeni bir gerillaydı Rosa. Çok fazla konuşmuyordu. Sürekli gözlem yapıyor, yaşadığı her şeyden öğrenmeye, deneyim çıkarmaya çalışıyordu. Sözlerdeki anlamları gözlerine yüklerdi çoğu zaman... Onunla bazen sessizce anlaşabiliydik... Kampın en genç üyesiydi Rosa. 18 yaşına girmesine iki ay vardı daha. Tıpkı Tanya gibi O da "gençti, Partizandı, sevdi, anladı, inandı ve geçti harekete..."

Sıra işkenceci Alman subayı belirlemeye gelmişti. Bu rolü oynamak kolay değildi elbette. Deneme yapan erkek yoldaşların içinde Nubar (Erol Volkan İldem) ve Yurdal (Hakan Çakır) yoldaşlar da vardı. Nubar yoldaş genel canlandırmayı güzel yapsa da sıra Rosa'ya "konuş" diye vurma sahnesine gelince onu yapamadı. Sıra Yurdal'a geldi. O da önce konuşmaya başladı sorgudaki Tanya ile. Sonra bir sessizlik oldu ve Yurdal hiç beklemediğimiz bir anda "konuş" diye bağırarak Rosa'nın üstüne yürüdü. Rosa Yurdal'dan ciddi olarak korkunca herkes gülmeye başladı... Yurdal yoldaş defalarca özür diledi Rosa'dan. Rolün havasına girmek için öyle yaptığını anlatmaya çalıştı. Rosa utangaç bir

şekilde gülümsedi sadece Ona... Tanya'yı sorguya götüren askerleri de Cem (Umut Polat) ve Orhan (Alican Bulut) canlandırdı. Ay sonuna kadar sürdü çalışmalarımız. Her gün provalarda sesler duyulmuş olsa da oyunun sahnelenmesini herkes heyecanla bekliyordu.

Kazak Atlılar fon müziği eşliğinde anlatıcının "Düşman ulaştı Moskova kuzeyinde Yakroma'ya ve Güney'inde Tula şehrine..." diye başlayan giriş sözleriyle perde açıldı... Tanya, iki askerin kolları arasında getirildi. İşkenceler karşısında halkına seslendi: "Kardeşler üzülmeyin, gün yiğitlik günüdür, soluk aldırmanın faşistlere, yakın yakın öldürün..." Tanya'nın söylediği her sözde sınırlar ortadan kalkıyor, sanki Sovyet Partizanlarıyla birlikte bizler de düşmanla çarpışıyorduk... Hele Rosa'nın, "Bunları söylerken kendimi Tanya'nın yerinde hissediyorum" dediği son sözlerini söylediğinde Tanya'nın o anda Rosa'da yaşam bulduğunu hissediyorduk hepimiz....

"Biz ikiyüz milyonuz, ikiyüz milyon asılır mı? Gidebilirim ben ama bizimkiler gelecekler. Teslim olun vakit varken... Kardeşler hoşçakalın. Kavga sonuna kadar. Duyuyorum nal seslerini geliyor bizimkiler..."

Dağlar bizimdir...

"Kim kimden alınıyor bu topraklarda

Bu topraksa tohumu biz

Her bahar boy verip yeşermişiz

Şu çiçeklerse gözlerimiz

Gizli gizli açılıp sevinmişiz

Siz bu sevinmeyi yaşayabilir misiniz

Geleceği besleyen emeğin sabrını

Bir suyun akışında bulabilir misiniz

Ve karanlığın ihanetine karşı

Tetikte nöbetçi bütün sabahları

Ölürcesine sevebilir misiniz

Siz bu sevdayı öldürebilir misiniz”

Kış hazırlıkları büyük oranda tamamlanmış ertesi gün saldırı ve savunma grupları çıkacaktı. Farklı kamplarda kalan yoldaşlar birbirlerini bahara kadar göremeyecekti. Gerilim bu tip ayrılıklar önemlidir. Ucunda kavuşma olsa da her ayrılık biraz buruk olur. O yüzden ayrılmadan önce herkes Ahmet yoldaşı noktalarına davet ediyor, son bir kez de olsa onun bağlaması ve türkülerini dinlemek istiyordu. Böyle ayrılık zamanlarında hep birlikte söylenen ezgiler daha bir anlamlı oluyordu. Ahmet yoldaş, bu talebi her yıl büyük bir istek ve gururla yerine getirirdi. 2016 yılı Kasım ayının son günlerinde de bağlamasını alıp bütün noktaları dolaşmış, yoldaşların isteklerini yerine getirmişti. Herkes severdi Ahmet yoldaşı dinlemeyi. O yıl da onun sesinde, bağlamasında yol yürümüş, dağlar aşmış, cenge girmiştik hep birlikte...

24 Kasım sabahı göreve gideceği için kayıt cihazını başka bir yoldaşa teslim etmişti Ahmet yoldaş. Aynı gün akşam doğru hava saldırısında Munzur, Tuncay, Ferdi, Orhan, Cem, Zilan, Ekin ve Özlem yoldaşlarla birlikte ölümsüzleşti. Operasyonun son günü 28 Kasım'da ise vadideki düşmanın bir koluna eylem yapan ve düşmana kayıp verdirerek yoldaşların intikamını alan Aşkın, Bakış ve Hakan yoldaşlar ölümsüzleşti.

Ancak baharda gidebildik yoldaşların vurulduğu yere... Günlerce kazı yaptık... Büyük bir özenle çıkardık onlara ait parçaları... Ahmet yoldaşın vurulduğu yerde küçük bir çiçek açmıştı. O çiçeği gördüğüm an Ahmet yoldaşın “vasiyetimdir” dediği sözler geldi aklıma; “Şehit düşersem eğer küllerimi Aliboğazı'na serpin” demişti. O an “Bunu nasıl yapalım?” diye karşı çıkmıştık. Ama şimdi... Ahmet yoldaş, Aliboğazı'nın her yerinde yeniden yeşeriyordu tıpkı bu küçük çiçek gibi...

Ahmet yoldaşın giderken bıraktığı sesleri ancak baharda dinleyebildik, zira kayıt cihazını verdiği yoldaşlarla ancak o zaman görüşebilmiştik... İşte o an yoldaşlar, türküleriyle, ağız dolusu kahkahalarıyla, düşmana kafa tutan marşlarıyla

yeniden yanımızdaydı.

Ferdi “Sür atını” ezgisini söylerken yerinde duramayan Bakış'ın öncesinde atların sesini çıkaran coşkusu ve o hiç kesilmeyen kahkahası herkesi o coşkunun parçası haline getiriyordu. Ferdi “seni dağlara süreceğim” dedikçe hepimiz sanki mermileri yeniden namluya sürüyor, onun duru sesinde hep birlikte yürekleniyorduk.... Ferdi, henüz 19 yaşında bir yıllık gerillaydı ölümsüzleştiğinde...

Ahmet yoldaş, kimin ne sevdiğini bildiği için hem onları söylüyor hem de kime ne söyleteceğini çok iyi biliyordu yine. Zazaca söylediği türkülerin, köyleri yakılan Aşkın'ı daha farklı etkilediğini biliyordu. O yüzden onun eşlik etmesini istiyor, Aşkın söylemeye başlayınca da ona bırakıyordu. Bakış her zamanki gibi Aşkın'ın yanında yöresinde onu hiç rahat bırakmıyor, bir iki kelime ya da kahkahalarıyla mutlaka karışıyordu her söyleyene...

Aşkın'ın çok duygulandığı, sesinin titremesine de yansımıştı. Hele de Ferdi'nin “Leyla yoldaş”ı söylemesi onu çocukluğuna götürmüştü... O sırada Orhan'ın sesi geliyor arkadan, “O zaman Aşkın için ben de bir tane söylerim” diye. Kendi özgün yorumuyla “Vori Vorana”yı söylüyor Orhan.... Orhan da Bakış gibi konuşmadan durmazdı. İlgili, ilgisiz zamanlarda sürekli bir şeyler söyler; hele de söz konusu türküler olunca Ahmet yoldaşa hatırlatmalar yapmayı çok severdi. Hele de söylediği türkülerini Ahmet yoldaş beğenmişse Orhan'ın havasından o gün hiç geçilmezdi. Yine öyle bir gün olmuştu anlaşılın. Orhan peş peşe üç türküyü söylüyordu çünkü... Rıza'yı hatırlayarak onun kendi özgün yorumuyla çok güzel söylediği “Karanfil Eker misin” ezgisini hep birlikte söylüyorlar... Şehit yoldaşların söylediği, sevdiği ezgileri seslendirerek onları anıyorlar bir kez daha. Söylenen her ezgide aslında birlikte silah çattığımız, aynı mevzide çarpıştığımız, aynı yolda yürüdüğümüz yoldaşların anıları bir kez daha canlanıyor...

Aralarda Deniz'in, Cemo'nun, Munzur'un, Tuncay'ın da sesleri duyuluyor ama onlar sadece toplu söylenen ezgilere eşlik ediyor anladığımız kadarıyla... Deniz yoldaşın aralarda istek yapan sesi geliyor. Onun için “İnce Memed”le Toroslara selam gönderiyorlar. Hapishanedeki yoldaşlara da selam gönderiyorlar; “Diken içindeler ama gül gibiler” diyerek... “Şahan kanatlılar”la ölüme meydan okuyorlar... En son “Dağlar bizimdir”le bitiriyorlar geceyi...

Birkaç gün sonra göreve çıkacak olan ve gerektiğinde düşmanla göğüs göğüse çarpışacağını bilen bu yoldaşlar, bugün yüreklerini orta yere koymuş, hep birlikte devlete kafa tutarak; “hakkımızda devlet vermiş fermanı, ferman padişahın dağlar bizimdir” diyorlar...

ONLARIN İZİNDEN...

Anlatılabilmek... En doğru ve yalın biçimiyle, yaşamlarını inandıkları yolda feda edenlerin, onları bu yolda var eden iradelerini, bilinçlerini aktarabilmek... Ne kadar net yansıtabileceğine dair kafada dönen onlarca soru. Bu durumdan dahi onları anlayarak çıkmak ve bir kez daha onlardan öğrenmek. İşte ölümsüz yoldaşların geride bıraktığı mirasın özeti; basitten karmaşığa her türlü soruna mücadele ve onu aşma zorunluluğu.

Nubar yoldaş; bir savaştır bu en çetininden, koşulların zorlayıcılığı yaratmıştır onun komünist bilincini. Sınanmıştır çoğu kez bu zorlu koşullarda. Düşse de ayağa kalkmıştır her seferinde tutunarak kızıl çizgisine. Direnmiştir her mevzide durmaksızın, hapishanede, sokakta, dağ başlarında. Ondandır öğrenecek o kadar çok şey vardır ki zihni bulandır insanın, yetişemez en başta. Her bir yoldaş gibi özgündür, her bir yoldaş kadar cana yakın, her bir yoldaş kadar mütevazidir. Önderdir safları yaratmada, tutmada, sürdürmede. Yerlerini doldurduğu yoldaşları gibi bilir ki dolar da onun yeri ondan öğrenenlerle, partisinin önderliğinde.

“Düşüyoruz bu kavgada

Nasırlı eller hatırına

Düşüyoruz korkusuz, bağrına ölümün...”

Rosa yoldaş; daha küçük yaşta gerçeği kavrayarak büyümüştür o. Okulunun, evinin, yaşamının duvarlarını aşmakla başlamıştır serüveni. Farkındadır ezilenin tutması gerektiğinin silahın kabzasından, farkındadır öncüleştirmek

gerektiğinin savaşın ortasında. Başarmıştır da bunları. Tereddütü yoktur onun kavgaya dair, berrak kafasında nettir her şey. Yoldaşlarından öğrenmiş yoldaşlarına öğretmiştir. Koca bir gülümsemeyle ve kararlılıkla dahil olduğu sınıf savaşının en uç noktasında, bilir asla durmayacağını yoldaşlarının. Nasıl ki en olunmaz denilen anlarda dahi sürdürmüşse partisi ve kendisi mücadeleyi, bilir, kazananın proletaryanın kızıl sancağı olacağını.

Özgür yoldaş; ne kadar çok yorulursa yorulsun hep bir gülümseme ile karşılayan bizleri, ne kadar fiziksel koşullar zorlasa da kendisini, sesini dahi çıkarmadan kavrayan süreci. Bir ihtiyacın ürünü belli ki bilinci: Kavgada ısrar! Ondandır geriye kalan sadece bu değil elbette, ondan geriye kalan bir dolu umut ve her durumda mevzileri doldurma, örgütlenme, öğrenme ve öğretme arzusu. Ne çok iz bırakmıştır onu tanıyanların yaşamında ne çok güldürmüştür en kaygılı anlarda ve ne çok anlamıştır en sessiz zamanlarda dahi neyi düşündüğünü insanın. Partisinin yılmaz bir neferi olarak ne çok gitmiştir düşmanın üzerine. Ölümsüzleşirken dahi ne çok ürkütmüştür düşmanı.

“Vurulduk gülüşlerimizden

Güneşi olduğumuz sabahlarda

Vurulduk can evimizden

Ardından yürüdüğümüz yoldaşların ayak izleri sıcakken...”

Asmin yoldaş; yetmez durduğu yerden yaşamı anlamak onun için onu değiştirmek de gerekir. Karanlıklar yığıl-

mıştır yaşadığı topraklara onlarca, yüzlerce yıldır. Dört bir yandan sarılmış, bastırılmış, dili mahkum edilmiş, kadınları parçalanmış, bebeleri süngü uçlarında can vermiş, güneşi çalınmıştır. İşte bu yüzden kimse karanlığa uyanmasın diye güneş olmaya giden bir yolculuk başlar Asmin'in zihninde. Dağ başlarına konar o güneş, orman içlerine siner gündüzleri, bazen saklanır Asmin'in gülüşünde ama dikkatli bakarsanız hep ellerindedir ışıltısı. Yoldaşı, komutanı Özgür'le düştüğü toprakta bir kez daha yakmıştır kadın kurtuluş mücadelesinin fişegini. Bilir ki kesilen başı dahi kanıtlamıştır bu amansız mücadelede tekrar ve tekrar düşmana varmanın gerekliliğini, ta ki onu tümünden yok edene dek.

Deniz yoldaş; ne çok şey katmıştır tanıyana onu, ne çok uğraşmıştır karamsarlık sarmasın diye bilincini insanın. "İnsanlara senin bir partizan olduğunu söylemene gerek yok ama; onlar senin yürüyüşünden, bir işi yapışından, konuşmandan hatta ve hatta sadece duruşundan bunu anlamaları gerekir." diyerek kavratmıştır yeni tanışanlara mücadeleyi. Kocaman bir yüreğin küçücük bir bedene sığmasının akıl almaz tezatlığıyla, hissettirdiği müthiş yoldaşlık duygusuyla yön veren olmuştur çoğu kez. Onda partisinden kopuk bir şey bulamazsınız, hatalarına yaklaşım biçiminden onlarla mücadele argümanlarına, yetersizliklerini aşmadaki cüretinden örgütlenme ve örgütlenme isteğine...

"Serilmeli,

Bir ayaz vakti tüm sıcaklığıyla

Yoldaş gülüşüne saklı bu kararlılığım,

Serilmeli faşizmin korkak neferleri üstüne.

Attıkları ölü toprağına inat ,

Yaşamın en güzeli ve görkemiyle,

Kırlardan şehirlere coşkun bir sel gibi

Serilmeli."

Tüm ölümsüz yoldaşların muhakkak ki Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesine katkıları büyüktür. Ancak bu durum onları yaratan, mücadelenin içine katan, bu mücadelenin içinde ölümsüzleşmelerini, safları çoğaltma, mevcut durumu ileriye taşıma çabalarını oluşturan bilinci anlamakla mümkün olacaktır. Onlar bağımsız değildirler. Onlar kendiliğinden gelişen insanlar değildirler. Onlar bir sınıfın yani proletaryanın burjuvaziyi ezip geçecek devrimci şiddetinin komünist parti önderliğindeki sürdürücüleridirler. İşte onları bu noktaya getiren bilinç, ülkemiz topraklarının enternasyonal temsilcisi, devrimlerimizin öncüsü Proletarya Partisi'dir. Onları bu kavrayışla sahiplenmek yegane sorumluluğumuzdur. Bu sorumlulukla onların izinden gidecek nice Nubarlar, Rosalar, Özgürler, Asminler, Denizler, Şerzanlar, Muharremler olacağız. Nasıl ki onların yaşamından eksik olmadıysa proletaryanın çelik bilinci, nasıl ki düşmediyse ellerinden ezilenlerin silahı, nasıl ki düşüşleri dahi kavgayı büyütme çağrısı olduysa bizlere, aynı bilinç ve kararlılıkla yürüyeceğiz düşmanın üzerine.

**Özgüç
Hakan
Cengiz,
Mercanlarda
Kan-kızıl
Rengimizi;
Aktı,
Akıverdi
Haydar'la
Murat'ın
Toprağına...**

**Geyiksuyu'nda
Söküldüyse de
Tohum,
Aliboğazı'nda
Yetiş'ti!
Hasan,
Samet,
Serkan;
Hatayi,
Murat,
Doğuş,
Gamzegül,
Alican,
Esrin,
Ve
Esrin'den
Ersin'e
Umut'la
On iki burç
Dikildi
Yamaçlara...**

**Her
Geçitte
Her
Koyakta
Bir
Düğün,
Gün
Bu gün!
Hasret'in
Gül'ü
Gül'ün
Hasret'iyle
Vurdu
Zılgıtını
Teslim
Olmayanların
O
Dağ
Yüreği...**

**O dağ ki
Yine
Mercanlarda
Yusuf'un
Tarık'ın
Mustafa'nın
Zeynel
Ve
Tanju'nun
Ve
Mehmet'in
Sesiyle
Konuşuyordu.**

**Düşmanı
Önceden
Göremese de
Gözleri,
Hüznü
İsyan
Olan
Türküleri
Ve
Emeği
İyi
Bilen
Usta
Elleriyle
Onlar,
Tetik
Düşürüyor;
Gecikmiyor,
Gecikmiyor,
Gecikmiyorlardı...**

**İNFAZ YAKMALARLA HAYIR!
DEVİRİNCİ TUTSAKLAR ÜZERİNDEKİ**

**TECRİDE
SON!**

**HASTA
TUTSAKLAR
SERBEST
BIRAKILSIN**

Tutsaklar Dayanışma İnisyatifi

**İLETİŞİM
YASAKLARINI
SON**

Tutsaklar Dayanışma İnisyatifi

SÜN

Dayanışma İnisyatifi

